

rozsévač rozsievač

9

SEPTEMBER
ZÁŘÍ

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Portrét tvůrce pokoje

Čo majú robiť

Omluva prináša pokoj

Portrét krestána

Blahoslavení tvůrci pokoje

Zachovávaj bezúhonnosť a dbaj
o úprimnosť, lebo budúcnosť patrí
pokojamilovnému (Ž 37, 37).

VĚDÍ, JAK ČEKAT A JAK PRACOVAT

Oslavy Sboru BJB Aš připomínaly 75 let trvání sboru a 10 let od dokončení stavby nové modlitebny.

„Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu, avšak učinili jste dobře, že jste mi pomohli v mých těžkostech“ (Fil 4, 13-14).

Tři dny trvaly oslavy ašského sboru. Přilákaly spoustu bratří a sester a všichni toužili radovat se spolu s oslavenci. Mnozí hosté byli ti, kteří sbor podpírali v době stavby modlitebny, v době, kdy je Pán potřeboval na svém díle. Nikde se nehlásili, a kdyby některé z nich br. kazatel nevyzval k vystoupení na kazatelnu, nepřišli by tam. Pátrala jsem po nich, ale nebyli vidět. Podobně, jako apoštol Pavel v jeho práci pro sbory, zažíval i sbor v Aši přívál potřebné pomoci Božích služebníků, kteří netouží po slávě své, ale po oslavě našeho Boha. V Bibli čteme o případech, kdy první v šiku šli zpěváci. I zde vše začínalo chválami Bohu, který byl a je nade vším naším konáním. V páteční podvečer (31. 5. 2024) se sešli zpěváci a muzikanti, naladili své hlasy a nástroje, aby z celého srdce chválili našeho Pána. To vše umocňovala svědectví o Jeho láskyplných dotecích. Sobota 1. 6. 2024 byla věnována připomenutí odhodlanosti a činů víry. Díky rozhodnutí bratří a sester, kteří se tehdy přestěhovali do Čech, začali zde v těžkých podmínkách sloužit Pánu Bohu, stavěli modlitebnu, šířili evangelium, díky jejich práci, obětavosti a Boží milosti může dnes sbor slavit 75 let života. Na slavnost přijela také pamětnice, sestra Emily Hružová (86). Její svědectví můžete číst v tomto čísle Rozsěvače. Třetí den oslav (neděle 2. 6. 2024) pořadatelé věnovali oslavám 10letého výročí od dokončení stavby nové modlitebny. Jak to tehdy bylo? Bratři to vyjádřili takto: Na začátku (v roce 2008) zazněla na jednom setkání věta: „Co kdybychom rozšířili sál naší malé modlitebny, nebo založili něco nového, možná něco na „zelená louce“, třeba nový sborový dům?“ Tato myšlenka se ujala, i když sbor nevládnul žádný pozemek a nedisponoval penězi na stavbu modlitebny. Co bratři měli, to byla víra, cele otevřené srdce pro Pána Boha a touha sloužit Mu k Jeho oslavě. A Pán se k jejich víře přiznal. *Ukázal pozemek (tehdy na něm stál starý Dělnický dům), daroval finance dle potřeb, vložil do lidských srdcí ochotu k dílu Páně, sílu mužům, ženám i dětem. Pán jim mocně žehnal, každý den se projevovala Boží milost a to vše pro záchranu lidí. Dnes tu stále bratři se srdcem plným pokory, vděčnosti a díky Pánu Bohu. Jen Pán dokáže sestavit všechny okolnosti tak, aby Jeho dílo pokračovalo a bylo dokončeno. Ve filmovém sestřihu a na fotografiích jsme sledovali pětiletou práci členů sboru a pomocníků rok za rokem. Pro děti, tehdy ještě malé, je toto dílo svědectvím Boží velikosti a Jeho moci. Tuto slávu dnes vyzpívávaly v mnohých písních a chválách. Lidé chodili, radovali se, děkovali Pánu, slavili, na stupínek vystoupili mnozí bratři se svými svědectvími. S mocným svědectvím přišel br. kazatel Jan Titěra, který v té době zastával funkci předsedy BJB ČR. „Máme-li tedy tak velikého kněze nad celým Božím domem, přistupujme před Boha s opravdovým srdcem a v plné jistotě víry, se srdcem očištěným od zlého svědomí a tělem obmytým čistou vodou“ (Žd 10, 21-22). Bůh jim dal milost, aby k Němu přiváděli nové učedníky. Pán říká: „Neboj se, nemlč a mluv.“ Bůh je Bohem zázraků. Celá nedělní bohoslužba se nesla v touze konat Boží dílo, pokračovat v Jeho díle pro budoucí generaci, vytrvat v hlásání evangelia, dokud trvá čas Boží milosti. Br. kazatel Pavel Coufal, předseda VV BJB ČR, připomněl Boží velikost. Pán je mocný, věrný a plný lásky, neopouští. Co začal, to také dovede do konce. Slovo z 5. knihy Mojžíšovy 10, 20-21: „**Hospodina, svého Boha, se budeš bát, jemu budeš sloužit, k němu se přimkneš a v jeho jménu budeš přísahat. On je tvá chvála, On je tvůj Bůh, který s tebou učinil tyto veliké věci, které jsi viděl na vlastní oči.**“ Oproti době Starého zákona, kdy i faraon musel kapitulovat před Pánem Bohem, dnes žijeme v době, kdy člověk posadil na trůn sám sebe, vše se má klanět člověku, ne Bohu. Žijeme v době naprostého chaosu. Ale Pán Bůh stále volá na zotročený svět, na každého člověka: „Vrať se k Bohu.“ *On učinil všechny věci, které jsi viděl. Vyhod' všechny modly, vlastní JÁ, lidský rozum a přimkni se k Bohu v Boží bázní, s úctou a respektem. On tě chce obejmout. Nezapomínej na žádné Jeho dobrodiní. Žijme tak, aby na nás lidé viděli, že On je živý Bůh. K tomuto odkazu se hlásí sbor v Aši. Pánu Bohu slouží a chtějí sloužit dál pro záchranu duší nejen ve svém okolí. Vědí, že Pán Bůh má svůj plán. Jen se neboj a věř. Všichni přicházejí k těm, kdo vědí, jak čekat. „Nemám všechno, co miluji. Ale miluji všechno, co mám.“ L. N. Tolstoj**

Marie Horáčková

ÚVODNÍK PORTRÉT TVŮRCE POKOJE

Nejhezčí portrét křesťana, který byl kdy „namalován“, najdeme u Matouše 5, 1-12, kde Kristus pomocí blahoslavenství vykresluje zbožný charakter křesťana. Je to portrét, který má několik vlastností a v tomto čísle našeho časopisu se zaměříme na člověka, který vytváří pokoj.

„Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími“ (Mt 5, 9).

Ježíš tu neříká, že blahoslavení jsou ti, kteří mají rádi pokoj - protože to mají rádi skoro všichni. Neříká ani, že jsou blahoslavení ti, které nic nevyvede z míry, kteří jsou vředy v pohodě. Říká, blaze těm, kteří působí a vytvářejí pokoj. Těm, kteří se aktivně snaží řešit konflikty, urovnávat vztahy a tak nastolit pokoj. Ti, kteří přinášejí smíření, prosazují dobro a pomáhají druhým žít v míru, budou Bohem požehnaní.

Vytvářet pokoj neznamena vyhýbat se konfliktům, utíkat před problémy a předstírat, že neexistují. Takový pokoj je jen klid před bouří. Být tvůrcem pokoje neznamena být pasivní. Neznamena to ani, že to vzdáme a necháme to, jak to chce ten druhý - jen aby byl klid. Působit pokoj znamená aktivně usilovat o vytváření pokoje. Mnozí dokážou mluvit o pokoji, snít o něm, modlit se za něj, ale málo kdo dokáže pokoj aktivně přinášet.

Ti, kteří to dokážou, jsou Boží děti - šířitelé a tvůrci pokoje.

Asi už cítíte, že tento standard na nás vkládá velkou odpovědnost za to, co šíříme a tvoříme kolem sebe.

Bůh nám dává milost, abychom šířili a tvořili pokoj.

Kdo může být činitelem pokoje? Ty a já. Každý se může stát činitelem pokoje, ale nejprve musíme mít pokoj v sobě. Nemůžeš být činitelem pokoje, pokud ve tvém nitru zuří bitva. Můžete nabídnout jen to, co sami máte. Nemůžete přinést pokoj, který nemáte.

Jak můžete najít pokoj? Potřebujete najít Ježíše Krista, On je pokoj Boží. Když Jej pozvete do života - Ježíš říká - svůj pokoj vám dávám, ne jako dávám svět, já vám dávám. Je to můj pokoj (Jan 14, 27). Nic a nikdo vám jej nemůže sebrat. Je to pokoj, který můžete v sobě mít uprostřed velkého zmatku. I když se život naprosto rozpadá, můžete tento pokoj prožívat.

„Ať pokoj Boží vládne ve vašem srdci“ (Kol 3, 15).

Když Boží pokoj vládne, potom i vede a pomáhá nám udělat správná rozhodnutí.

Působit pokoj není snadné. Někdo napsal: „Pokud se rozhodneš dělat prostředníka, zjistíš, že ten, kdo stojí uprostřed silnice, to většinou „slízne“ z obou stran!“

POKRAČOVANIE NA STRANE 5

Předseda Redakční rady: Ján Szöllös **Šéfredaktorka:** Marie Horáčková, e-mail: majka1.horackova@gmail.com, Tel. č.: +420 734 596 635. **Redakční rada:** E. Pribulová, D. Jersáková, **Grafické spracovanie:** Maroš Kohút

Jazyková a redakční úprava: J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová
Redakcia/administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, Slovenská republika Tel.+421 903 311 822, e-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka
SR: Cena výtlačku: 26,- € za rok (2,40 €/kus). Účet v SR: IBAN SK35090000000011489120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888. **Objednávky SR:** Bratská jednota baptistov v SR, Súľovská 2, 521 05 Bratislava, e-mail: rozsievac@baptist.sk

ČR: Cena výtisku: 650,- Kč na rok (59,10 Kč/ kus). Účet v ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, do poznámky prosím napísať adresu sboru a jméno osoby, která objednávku zasílá. Var. symbol: 911840. **Objednávky ČR:** BJB, výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4, e-mail: iveta.prochazkova@baptist.cz

Odber v zahraničí/ platby zo zahraničia:
Predplattné: 26,- € za rok + aktuálne poštovné 24,- €.
Názov účtu: Bratská jednota baptistov v SR, číslo účtu:
IBAN SK35090000000011489120, SWIFT: GIBASKBX

Názov banky: Slovenská sporiteľňa, a.s. Adresa banky:
Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, Slovenská republika.
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava **SSN 02316919 – MK SR 699/92**

Poznámka: Zverejnené články nemusejí vyjadrovať názor redakcie.
Všetchny články prochádzajú posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněné.

OBSAH

Vědí, jak čekat a jak pracovat 2

Portrét tvůrce pokoje 3

Blahoslavení tvorcovia pokoja 4

Pohodlné kresťanstvo Čo majú robiť? 5

Služba seniorov seniorom 7

Povzbudenie počas choroby a zdravotných ťažkostí 8

Povzbuzení během nemoci a zdravotních problémů 9

Omluva přináší pokoj 10

Jsem Pánu Bohu vděčná Neboj se! 12

Údolí pokoření 13

On korunuje rok svou dobrotivostí Co vytěšňuje našeho Pána? Ježíš je vítěz 30. výročí Katedry teologie a katechetiky 14

S Ježíšem v kuchyni 15

Ordinácia nových kazateľov BJB na Slovensku Touha k nasledovaniu Krista Krst v Liptovskej Mare 16

Ľudovít (Lajko) Betko u Pána Brat Ľudovít Betko odišiel do nebeskej slávy 17

Vďačnosť 18

Zmena klímy zasahuje milióny ľudí 19

BLAHOŠLAVENÍ TVORCOVIA POKOJA

Hľadiac na situáciu za našimi východnými hranicami a celkovo vo svete, si možno povieme, že pokoj, mier a pohoda je nesplniteľná túžba našich srdcí. Veď počas celej histórie ľudstva bolo na svete vždy veľa sebeckých túžob, násilia, útokov, vojen, jedným slovom – nepokoja. A keby len vo svete! Pozrime sa na tie najužšie medziludské vzťahy, na naše rodiny, naše manželstvá, súrodenecké vzťahy, ale aj na cirkevné spoločenstvá. Vládne tam vždy duch lásky, porozumenia a pokoja? Nie je potrebné dlho rozmýšľať, aby sme zistili, že problém pramení v ľudskej žiadostivosti, lakomstve, sebecktve, egocentrizme. Tieto negatívne a sebecké ľudské vlastnosti sú príčinou všetkých ťažkostí a rozporov medzi jednotlivcami, skupinami a národmi.

Podľa Písma tkvie problém nepokoja v srdci človeka. Evanjelisti Matúš a Marek takto reprodujú slová Pána Ježiša: „Zo srdca totiž vychádzajú zlé myšlienky, vraždy, cudzoložstvá, smilstvá, krádeže, falošné svedectvá a rúhania“ (Mt 15, 19). „Zvnútra, totiž z ľudského srdca, vychádzajú zlé myšlienky, smilstvá, krádeže, vraždy, cudzoložstvá, chamtivosť, podlosť, podvody, neviazanosť, závistlivé pohľady, rúhania, pýcha, pochabosť. Všetko toto zlo vychádza zvnútra a poškvrňuje človeka“ (Mk 7, 21). Pokiaľ sú ľudia presiaknutí negatívnymi charakterovými vlastnosťami, nebude mier a pokoj ani medzi jednotlivcami, ani vo svete. Osoba, ktorá má srdce naplnené závišťou, nenávisťou a podobnými zlými vecami, nikdy nemôže byť činiteľom pokoja. Potrebný je človek s novým srdcom. Osobné úsilie a snaha nepomôžu, lebo byť tvorcom pokoja nie je pre človeka prirodzená vec. Je to Božia milosť, vďaka ktorej sa môžeme stať, ty a ja, ľuďmi, ktorí tvoria a pôsobia pokoj.

O človeku, ktorý pôsobí pokoj, môžeme povedať, že nemá hašterivú povahu, ale je pokojamilovný. Veď škriepna povaha nemôže byť činiteľom pokoja. Podľa Božieho slova máme: „*hľadať pokoj s každým človekom*“ (Žd 12,14), „*hľadať pokoj a usilovať sa oň*“ (1Pt 3, 11) a „*ak to závisí to od vás, žite v pokoji so všetkými ľuďmi*“ (R 12, 18). Tieto verše z Písma nás nevolajú k tomu, aby sme pred problémami strkali hlavu do piesku, alebo aby sme konflikty zamietli pod koberec. V týchto veršoch Božieho slova je výzva cielavedome sa usilovať o pokoj a vzájomné porozumenie v akýchkoľvek vzťahoch.

Tvorca pokoja musí začať predovšetkým od seba. Musí byť tichý, pokorný, oslobodený od egocentrizmu. Na ľudí pozerá ako na Božie stvorenie, nie ako na nepriateľa, ale ako na človeka, ktorého chce Boh tiež zachrániť. Ak má tvoriť pokoj, musí si dávať pozor na svoj jazyk, učiť sa ho ovládať, lebo práve jazyk je veľkým zdrojom nepokoja. Len čítajme, čo píše Jakub vo svojom liste o jazyku. Činiteľ pokoja sa vystríha zbytočných rečí. Keďže je jeho cieľom osláviť Boha medzi ľuďmi, hľadá spôsob, ako pomôcť nielen priateľom, ale aj svojmu nepriateľovi, ktorý sa dostal do ťažkostí. Áno, šíri pokoj všade, kdekolvek sa nachádza. Robí to nesebecky, priateľsky, úprimne, nehľadiac na svoju dôstojnosť. Usiluje sa byť taký, aby sa ľudia nebáli prichádzať za ním, aby cítili, že môžu prísť so svojimi radosťami a starosťami, že budú prijatí. Takýto človek sa bude volať synom Božím či dcérou Božou.

ČO S TÝM DNES?

Máme v srdci úprimnú túžbu byť tvorcami a činiteľmi pokoja?

Predovšetkým musíme nájsť pokoj vo vertikálnej rovine – nájsť svoj osobný pokoj v Bohu. Len ak máme Boží pokoj a pokoj s Bohom, staneme sa tvorcami pokoja. Zamerajme sa na svojho Stvoriteľa a Jeho Syna, nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista. Jeho meno je aj Knieža pokoja. On poslúchol svojho Otca, prišiel dobrovoľne, prišiel, aby nám priniesol možnosť odpustenia hriechov a pokoj s Bohom. Ak sme prijali Jeho ponuku a radostne vyznávame, že je náš Pán a Vodca, dovoľme Mu, aby nás mohol formovať a urobiť nás skutočnými tvorcami pokoja aj v tej horizontálnej rovine, vo vzťahu s našim okolím. Ak sa necháme pretvoriť Pánom Ježišom, budeme sa líšiť od ostatného sveta, budeme vylievať Kristov pokoj pôsobiaci v našom živote na ľudí okolo nás a budeme si môcť privlastniť aj zaslúbenie tohto blahoslavenstva.

„*Pokud záleží na vás, mëjte se všemi lidmi pokoj*“ (R12, 18, B21). Pro tvůrce pokoje to znamená, že se budeme muset naučit mluvit a komunikovat i s lidmi, smýšlejícími jinak, než my. Neznamená to, že se musíš vzdát svých názorů nebo postojů, ale někdy to bude znamenat, že budeš muset změnit svůj přístup. Ten, kdo chce působit pokoj, musí být ochotný vstoupit do reálného dialogu dvou lidí, nikoliv jen „naslouchat stížnostem“ každého zvlášť.

Šalomoun nám nabízí tři způsoby, jak uklidnit spor, zmírnit napjatou situaci a dojít k dobrému výsledku:

1) Trpělivost. „Vznětlivý muž rozněcuje sváry, kdežto shovívavý spory uklidňuje“ (Př 15, 18).

2) Sebeovládání. „Lepší je shovívavý než bohatýr, a kdo ovládá sebe, je nad dobyvatele města“ (Př 16, 32).

3) Moudrost. „Prozíravost činí člověka shovívavým, promíjet přestupky je jeho ozdobou“ (Př 19, 11).

Tato stará modlitba nejlépe vyjadřuje konkrétní úkoly tvůrce pokoje, který má přinést mír a smíření.

„Pane, učň mne nástrojem svého pokoje:

kde je nenávisť, ať přináším *lásku*,

kde je urážka, ať přináším *odpuštění*,

kde je nesvornost, ať přináším *jednotu*,

kde je omyl, ať přináším *pravdu*,

kde je pochybnost, ať přináším *víru*,

kde je zoufalství, ať přináším *naději*,

kde je temnota, ať přináším *světlo*,

kde je smutek, ať přináším *radost*.”

Udělat první krok ke smíření, to je také to, co znamená být činitelem pokoje. Když to děláme, jsme podobní Bohu, který udělal krok k nám.

Pokoj není něco, po čem toužíte, ale něco, co jste dostali, a proto jej můžete předávat dál. Vychází to z vaší identity Božího dítěte. Když toto děláme, budeme požehnaní, protože

„*Šťastní jsou ti, kteří působí pokoj, vždyť k těm se Bůh bude hlásit jako ke svým dětem*“

(Mt 5, 9, SNC).

Nick Lica,
kazatel BJB Karlovy Vary

ČO MAJÚ ROBIŤ?

„*Blahoslavení, ktorí tvoria pokoj*“ (Mt 5, 9).

Budeme spolu uvažovať nad ďalšou charakteristickou črtou povahy kresťana, a tým je pôsobenie, tvorenie pokoja. Pán Ježiš po tom, čo ukázal, akí majú byť kresťania vo vnútri, teraz upriamuje našu pozornosť na to, **čo majú robiť**, ako sa ich vnútorná svätosť – čistota srdca, o ktorej sme uvažovali minule, **prejaví v ich vonkajšom konaní**. Myšlienkový postup od čistoty srdca k tvorbe pokoja je prirodzený, pretože jednou z najčastejších príčin konfliktov sú veci, ktoré pramenia z nečistého srdca (nepriateľstvá, ohovárania, sváry, zvady, závišť), kým otvorenosť a úprimnosť sú základom každého skutočného zmierenia.

Dôležité je si opäť pripomenúť, že tieto vlastnosti charakteru nie sú prirodzenými povahovými črtami, ale pôsobia ich Boh skrze Ducha Svätého v každom znovuzrozenom kresťanovi.

Ľudia sa Ježiša pokúsili urobiť kráľom, lebo stále nechápali, že Jeho kráľovstvo nie je z tohto sveta a Jeho služobníci nemajú zápasit za neho s mečom v ruke, ale pôsobiť pokoj.

Mnohé pokusy o mier a o zmierenie vo svete medzi národmi, skupinami a jednotlivcami sa končia neúspechom, lebo navrhnuté riešenia neberú do úvahy fakt, že koreň problému je podľa Písma v srdci človeka. Pokiaľ človek zostane taký, aký je, nepomôže žiadne riešenie.

Úsilie OSN, politikov a iných ľudských tvorcov pokoja je správne, ale je potrebné vidieť a chápať jeho limity. Jedine z perspektívy učenia Novej zmluvy o človeku sa dokážeme dívať na dnešný svet reálne a nebudeme prevapení zvestami o rozporoch, chýrmi o vojnách a existenciou vojenských konfliktov. Jedine takýto reálny pohľad nám umožní byť skutočnými tvorcami pokoja. To, čo svet dnes tak veľmi potrebuje, je veľký počet skutočných činiteľov pokoja.

Kto nie je tvorcom pokoja

Ľudia, ktorí chcú pokoj za každú cenu, často nemajú dostatočne vyvinutý zmysel pre spravodlivosť a zákonnosť. Sú prispôsobiví. Zdajú sa síce milí, ale keby mal celý svet fungovať na takýchto princípoch, bolo by ešte horšie, ako je teraz. Tvoriť pokoj neznamená len vyhýbať sa vojne a konfliktom aj za cenu popretia spravodlivosti, neznamená to strkať pred problémami hlavu do piesku. Pravý pokoj nie je bez spravodlivosti, bez nasýtenia tých, ktorí lačnia a žízni po spravodlivosti.

Kto je tvorcom pokoja

Aj toto blahoslavenstvo platí pre každého Kristovho učeníka, a preto každý kresťan má byť tvorcom pokoja či už v spoločnosti, alebo v cirkvi. Ak chceme pochopiť, čo znamená byť tvorcom pokoja, musíme rozumieť významu výrazu pokoj, ktorý je tu použitý. Slovo EIRÉNĚ v Písme zahrňuje všetky druhy dobra, každé požehnanie, ktoré sa týka duše alebo tela, časnosti alebo večnosti. Z toho vidíme, ako široko máme chápať slovo o „tvorení pokoja.“

Čo znamená byť činiteľom pokoja? Znamená to používať všetky svoje sily, všetky schopnosti dané Bohom, každý možný spôsob, aby sa zachoval pokoj tam, kde je, a nastolil tam, kde nie je. Tvorcovia pokoja sa snažia utišovať a upokojovať divoké vášne ľudí, zmierovať sváriace sa strany, a ak je to možné, ich aj zmieriť.

My sami nikdy nesmieme vyvolávať konflikty alebo byť za ne zodpovední. Naopak, sme povolani k pokouju a máme aj aktívne pokoj presadzovať. **Máme „hľadať pokoj s každým človekom“ (Žd 12, 14), „hľadať pokoj a usilovať sa oň“ (1Pt 3, 11) a nakolko je na nás, mať pokoj so všetkými ľuďmi“ (R 12, 18).** V plnom slova zmysle je človek pôsobiaci pokoj ten, kto činí dobre všetkým, keď k tomu má príležitosť, človek, ktorý je plný lásky k Bohu a ľuďom a ktorý prejavy tejto lásky nemôže obmedziť len na rodinu, priateľov, stúpenčov, ale preukazuje

ju priateľom aj nepriateľom. Robí tak pri každej príležitosti a každým možným spôsobom.

Charakteristiky tvorcu pokoja – tri pohľady

Iba človek čistého srdca môže byť činiteľom pokoja. Osoba, ktorá má srdce naplnené závišťou či nenávisťou, nikdy nemôže byť činiteľom pokoja. Srdce musí byť od toho všetkého očistené skôr, než človek môže vôbec pôsobiť pokoj.

Taký človek musí mať úplne **nový pohľad na seba samého**, musí byť tichý, oslobodený od všetkého egocentrizmu. Musí úplne na seba zabudnúť, lebo pokým myslí iba na seba, obhajuje iba seba, nemôže pôsobiť pokoj. Aby si mohol byť činiteľom pokoja, musí byť absolútne neutrálny, aby si mohol dve sporné stránky priviesť do súladu, zmieriť. Činiteľ pokoja je človek, ktorý sa nedíva ustavične na veci z toho hľadiska, aký vplyv majú ony na neho.

Práve stará prirodzenosť, ktorá sa na všetko díva len z pohľadu vlastného záujmu, vyvoláva škriepky a nezhody. Každý sa pýta: „Je to spravodlivé voči mne? Nebolo ukrátené moje právo? Dostal som všetko, čo mi náleží?“ Nezaujímá nás vec, ktorej by sme mali slúžiť, ciele, ktoré nás spájajú, zhromaždenie, spoločnosť či organizácia. Vždy kladieme na prvé miesto to, ako sa to dotkne mňa. To vždy vedie k nedorozumeniam a hádkam (vidíme to aj teraz na našej politickej scéne).

Zmenený pohľad na seba samého je to prvé, čím sa vyznačuje človek, ktorý pôsobí pokoj. Vidí seba ako chudobného duchom, žalostí pre porušenosť svojho srdca, lačne a žízni po spravodlivosti. Už sa nepýta „A čo ja?“, lebo nenávidí to svoje staré, prirodzené, egoistické „ja“. Jedine človek, ktorý dokáže s Pavlom úprimne povedať „Biedny ja človek“, môže byť tvorcom pokoja. Dokážeš to?

Kresťan má v sebe dvoch ľudí, starého človeka a nového človeka. Toho starého nenávidí a dáva priestor novému.

Kresťan má **nový pohľad aj na ostatných ľudí**, má o nich záujem, dospel k tomu, že ich vidí objektívne, podľa učenia Písma. Činiteľ pokoja sa nečuduje nad správaním agresívnych, neprijemných ľudí a nepýta sa, prečo sú takí. Vie, že sú takí, lebo sú ešte pod nadvládou Satana a vlastného ja, a má preto s nimi súcit.

Činiteľ pokoja má aj úplne **nový pohľad na svet**. Jeho cieľom je osláviť Boha medzi ľuďmi. To bol jediný záujem Pána Ježiša Krista. On vie, že Boh stvoril človeka dokonalého a že svet mal byť rajom, takže keď vidí nezhody medzi jednotlivcami a národmi, vníma to ako niečo, čo sa odchyľuje od slávy Božej, a snaží sa to napraviť.

Praktická tvorba pokoja

Keď má človek tieto tri nové pohľady, hľadá aj nové cesty praktického uplatnenia pokoja. Je pripravený podľa vzoru Pána Ježiša trpieť aj nespravodlivo, len aby pôsobil pravý pokoj – Boží pokoj. Ako sme už povedali, tento pokoj nie je pokoj za každú cenu, nie je to lacný pokoj. Volat „pokoj, pokoj“, keď nie je žiadny pokoj, je dielo falošného proroka, a nie kresťanské svedectvo. Boh ustanovil pokoj s nami ľuďmi za nesmiernu cenu, za cenu krvi svojho Syna Pána Ježiša Krista. Aj my pri pôsobení pokoja zisťujeme, že to často znamená bolesť a utrpenie. Nie je ľahké ospravedlniť sa niekomu, komu sme ublížili, alebo napomenúť niekoho, kto v hádke ublížil nám.

Je možné získať lacný pokoj, lacným odpustením, ale pravý pokoj a pravé odpustenie sú cennými hodnotami. Boh nám odpúšťa, len keď činíme pokánie. Ježiš nám hovorí: „Dajte si pozor! Ak sa tvoj brat previní, pokarhaj ho, a ak učiní pokánie, odpusť mu. A čoby sa sedem ráz cez deň previnil proti tebe a sedem ráz vrátil by sa k tebe a povedal by: kajám sa! – odpusť mu“ (Lk 17, 3 – 4). Nie je podstatné kolkokrát, dôležité je, či ten človek robí pokánie. Falošné, humanistické chápanie odpustenia už spôsobilo mnohé konflikty a nepôsobí pokoj.

Bolestné je aj to, keď síce sami nie sme zapletení do sporu, ale snažíme sa zmieriť dve strany. Často musíme nieť bremeno sporu, bolesť pri snahe o nezáujatosť, pri hľadaní prijateľného riešenia pre obe strany, bolesť z rizika neporozumenia, nevďačnosti, zlyhania.

Ďalšími príkladmi pôsobenia pokoja sú snahy o jednotu cirkvi a evanjelizačná práca. V oboch prípadoch môže byť pravé zmierenie degradované na lacný pokoj. Pracovať pre spojenie cirkví je správne, ale nesmie to byť na úkor pravdivosti učenia. Ježiš sa modlil nielen za jednotu, ale aj aby sme boli zachovaní v čistote a v pravde. Kristus nám nedal právo hľadať jednotu bez čistoty, bez čistoty učenia aj života.

Rovnako existuje aj lacná evanjelizácia, výzva k viere bez pokánia, bez nákladov, bez bolesti nasledovania. Ponúkanie lacného pokoja s Bohom bez zdôraznenia potreby uvedomenia si hriechnosti človeka, potreby vyznania a odpustenia hriechov a obete Pána Ježiša.

Veľkou skúškou praktického tvorenia pokoja je **ovládanie vlastného jazyka**. Jazyk je veľkým zdrojom nepokoja a apoštol Jakub ho prirovnáva k ohňu, ktorý je rozpaľovaný peklom. Preto odporúča: „Nech je každý človek rýchly počuť, pomalý hovoriť a pomalý do hnevu.“ Jeden z najlepších spôsobov, ako pôsobiť pokoj, je teda učiť sa ovládať svoj jazyk. Znamená to nehovoriť a ani neopakovať veci, o ktorých viem, že sú škodlivé a spôsobili by zlo. Činiteľ pokoja sa vystríha všetečných a zbytočných rečí.

Ďalšia dôležitá vec pri tvorbe pokoja je **posudzovať každú situáciu vo svetle evanjelia**. Keď vidím, že sa situácia zhoršuje, nemyslím len na seba, ale aj na dôsledky slov a činov pre ostatných ľudí, pre Cirkev.

Pri tvorbe pokoja je potrebné **opustiť bežnú prax pri hľadaní ciest a spôsobov, ako pôsobiť pokoj**. Nestačí si len zahryznúť do jazyka, keď môj nepriateľ o mne hovoril niečo zlé alebo mi svojím konaním ublížil, Písmo žiada ešte viac: „Keď je hladný tvoj nepriateľ, nakrm ho.“ Tvorenie pokoja znamená aj hľadanie spôsobov, ako pomôcť svojmu nepriateľovi, ktorý sa dostal do ťažkosti. Znamená to byť iniciatívny, prehovoriť s ním, ísť za ním, ospravedlniť sa mu, nadviazať kontakt s človekom, ktorý mi ublížil, urobiť všetko, čo je v mojich silách, aby som pôsobil pokoj.

Máme rozširovať pokoj všade, kdekoľvek sa nachádzame. Robíme to tým, že sme nesebeckí, priateľskí, úprimní, prístupní a nepotrpíme si na svoju dôstojnosť. Usilujeme sa byť takými, aby sa ľudia nebáli prichádzať za nami, aby cítili, že môžu prísť so svojimi radostami a starosťami, že budú prijatí.

Ježišovi učenci zachovávajú pokoj tým, že radšej sami trpia, než aby inému spôsobili utrpenie. Udržujú spoločenstvo tam, kde ho druhý rozbíja, zriekajú sa vlastného uplatnenia a odmietajú nenávisť aj bezprávie.

Tak premáhajú dobrým zlé a stávajú sa tvorcami Božieho mieru vo svete nenávisťi a konfliktov.

Zasľúbenie – budú sa volať synmi Božími

Vo svetle toho, čo sme si povedali o tvorení Božieho pokoja a o tvorcach pravého pokoja, neprekvapuje, že takýto ľudia sa budú „volať synovia Boží“. Budú sa tak volať preto, že sa snažia robiť to, čo urobil ich nebeský Otec, milujú ľudí Jeho láskou.

Byť činiteľom pokoja znamená podobať sa Bohu a Jeho Synovi. On sa nazýva „Knieža pokoja“. Ako Knieža pokoja, hoci bol rovný Bohu, ponížil sa, prišiel, aby nám priniesol pokoj s Bohom. Nemusel prísť, prišiel dobrovoľne, lebo je Knieža pokoja.

Samého seba obetoval, aby sme ty aj ja mohli mať pokoj s Bohom, aby sme mohli mať pokoj sami v sebe a jedni s druhými. V liste Efezským to apoštol Pavol nádherne vystihol: (Ef 2, 13 – 17). Byť činiteľom pokoja znamená byť podobný tomuto vzoru. On nielen kázal, vyzýval, ale to, čo hovoril, aj sám uskutočnil ako prvý. Pri šírení pokoja, ktorý sme dostali od Boha, máme nasledovať Toho, ktorý ho priniesol (1Pt 2, 22 – 23). Prajem si, aby sme boli otvorení tomu, aby nás Boh mohol formovať a urobiť nás skutočnými tvorcami pokoja.

Podklady:

Biblia s aplikáciami pre život. Nový zákon. MBS – Slovensko, 1999

Bonhoeffer, D.: Nasledovanie. Výklad Kázání na hoře.

Falwell, J. (ed.) Liberty Bible Commentary. New Testament. The old –time gospel hour, Lynchburg, Virginia, 1982.

Gábriš, K.: Ježišove reči na vrchu, EBF UK, Bratislava, 1996.

Lloyd-Jones, M.: Úvahy o Kázání na hore 1. a 2. diel, Kresťanské zbory 1990 a 1992

Stott, J.R.W.: Kázání na hoře. Návrat, Praha 1992.

Viviano, B.T.: Kázání na hore. Sursum 1992.

Wesley, J.: Kázání našeho Pána na hoře, ECM, Praha 1988

Spracoval: Ján Szöllös

SLUŽBA SENIOROV SENIOROM

VIANOCE V LETE, týmito slovami nás privítala pani riaditeľka Zariadenia sociálnych služieb Samaritán – veľkú skupinu seniorov z Bratislavy a okolitých zborov. Dlhohlasovaná návšteva tohto zariadenia a o to viac očakávaná seniormi v zariadení.

Úvodom by sme vám radi v skratke priblížili históriu jeho vzniku.

V apríli v roku 1993 vďaka iniciatíve piatich kresťanov zboru Evanjelickej cirkvi a.v., BJB a Reformovanej cirkvi v Tekovských Lužanoch, vzniklo o.z. Prameň nádeje. Jeden zo zakladajúcich členov bol aj náš brat Štefan Šebo st. z BJB v Tekovských Lužanoch.

V tom čase zanikli jednotné roľnícke družstvá (JRD), a tak títo kresťania dostali od obce do prenájmu starú budovu JRD s kancelármi, ktorú postupne prerobili na zariadenie pre seniorov.

Zariadenie začalo svoju prevádzku od 1.7.1995 pod zriaďovateľskou pôsobnosťou o.z. Prameň nádeje.

Po mnohých rokoch prerábania vznikol príjemný objekt pre seniorov, prípadne pre ľudí s handicapom. Postupne ho modernizovali. Museli vybudovať výťah, ktorý ide z pivnice až na tretie poschodie, ale aj vybavenie potrebných miestností na pranie, varenie, spoločenské priestory, hygienické zariadenia, ako aj skladové a iné priestory.

Časom vytvorili pri budove zariadenia peknú záhradu, v jej strede postavili altánok a vybudovali aj prístrešok, kde sa klienti môžu počas letných mesiacov prechádzať a príjemne na vzduchu tráviť čas.

Od vzniku zariadenia poskytli svoje služby približne 530 seniorom. V súčasnosti majú 55 klientov, o ktorých sa svedomite a s láskou stará 26 osôb personálu.

Sestra Mgr. Marika Tóthová sa tejto neľahkej služby ako riaditeľka ujala už od jej vzniku a pracuje tam s plným nasadením až doteraz. Veľkou oporou po celý čas bol jej manžel, brat Palko Tóth.

Marika Tóthová nám napísala: „**Teší ma, že zariadenie si po celý čas existencie zachováva svoje kresťanské smerovanie, šírenie zvesti evanjelia a naším prianím bolo od začiatku riadiť sa slovami apoštola Pavla, ktorý v Liste Galatanom píše: Ovocie ducha je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť a zdržanlivosť.**“

Od vzniku senior klubu v západnej oblasti BJB na Slovensku v januári 2007 sme sa z milosti Božej skoro každý rok (okrem obdobia covidu) snažili toto zariadenie navštevovať.

A tak to bolo aj tento rok. Celý zájazd sa konal v duchu *seniori seniorom*.

V mikrobuse pre 19 ľudí nás bolo 10, ale všetky miesta boli obsadené batožinou

v podobe trvanlivých potravín a potrieb pre zariadenie od mikrovlniek, kanvíc až po paplóny a posteľnú bielizeň. Osobitne prispela Kapustáreň z Bernolákova, ktorá doplnila aj prívies takmer do prasknutia ovocím, čerstvou i konzervovanou zeleninou, fazulou, čalamádou ai. Tu sa ukázala láska bratov a sestier a aj tých, ktorí neboli priami účastníci zájazdu.

Neviezli sme len hmotné dary, ale predovšetkým duchovný pokrm pre zamestnancov a obyvateľov domova.

Z Levíc sa k nám pridali brat kazateľ Jurko Kohút s manželkou a ďalší pozvaní hostia.

Témou celej našej služby bola vďačnosť a rezonovala aj vo všetkých príhovoroch. „**Vo všetkom ďakujte, lebo to je vôľa Pánova!**“ 1Tes 5, 18

Hlavným slovom nás veľmi obohatil brat kazateľ Darko Krajčík, ktorý hovoril na tému o desiatich malomocných.

Zdrojom vďaky toho jedného malomocného, ktorý sa prišiel poďakovať Pánovi Ježišovi, bolo, že sa mu otvoril duchovný zrak a videl, kto je Ten, čo ho uzdravil a priniesol mu spásu duše.

Brat kazateľ Jurko Kohút sa zamerával na mrzáka Mefibošeta zo Starého zákona, ktorý nemal žiadnu nádej, a predsa ho Pán Boh zaopatril až do konca života. Mal výsadu bývať v kráľovskom dome a sedieť pri stole kráľa až do svojej smrti. Akú veľkú vďaku musel cítiť voči kráľovi Dávidovi! Avšak my veriaci už teraz môžeme ďakovať nášmu Spasiteľovi za dar spasenia, za to, že aj my raz budeme sedieť pri stole nášho Pána tam hore v nebesiach.

Spoločne sme spievali veľa piesní o vďačnosti so sprievodom br. Darka Krajčíka na akordeón.

Sestra Marienka Kohútová sa prihovarila všetkým seniorom veľmi srdečne a hlavnou jej témou bolo ďakovanie. Prírvukovala, aby sme každý

deň ďakovali nášmu Pánovi aspoň za jednu jedinu vec.

Pred záverečnou modlitbou brata Štefana Šebu st. sa ešte krátkym svedectvom prihovarila sestra Danka Kešjarová a prečítala blahoslavenstvá so žehnaním pre celý personál.

Stretnutie *Seniori seniorom* malo aj iný rozmer. Nielen my sme doniesli dary, ale aj sami sme boli obdarovaní darčekom, ktoré pre nás vyrobili tamojší seniori.

Odchádzali sme povzbudení a naplnení vďačnosťou, že nás Pán Boh sprevádza až do šedin, tak ako nám to zaslúžil.

Záverom by sme sa všetkým zborom chceli úprimne poďakovať za akúkoľvek materiálnu, finančnú, ale aj organizačnú pomoc, ktorou ste prispeli k realizácii tejto akcie. Ďakujeme za vaše ochotné a štedré srdcia, ale aj za vaše modlitby. Veľmi si to vážime a ďakujeme Pánu, že sme Božia rodina, v ktorej si vzájomne vieme a chceme pomáhať.

Veríme, že nás vo všetkom predchádzal náš drahý Pán, pretože sme sa mali veľmi dobre. Spolu s klientmi a personálom zariadenia sme prežili pozhnaný čas.

Pripájame niekoľko fotografií, ktoré pre nás urobil brat Vladko Malý.

Ak by ste sa chceli dozvedieť viac, otvorte si prosím fc-Samaritán.

*Za senior klub
Západnej oblasti
Jana Makovíniou
a Vladko Malý*

POVZBUDENIE POČAS CHOROBY A ZDRAVOTNÝCH ŤAŽKOSTÍ

Nikto z nás nemá rád, keď je chorý. Ak si odmyslíme len pár dní vysedávania pred telkou či počítačom, všetko ostatné, čo súvisí s chorobou, je nepríjemné. Či už ide o pár dní, alebo choroby, ktoré nás sprevádzajú celý život, je nám z nich ťažko na duši. Nasledujúce mesiace sa pozrieme na niekoľko biblických textov a hrdinov a skúsime sa z ich príbehov naučiť niečo užitočné pre náš život.

V dobe, v ktorej sa odohrávali príbehy Starého zákona, sa ľudia na choroby pozerali zvlášť a vychádzalo to z ich pradávnej viery. Po prvé, často pokladali chorobu za trest. Ak niekto spravil niečo zlé a potom ochorel, mohlo sa na to pozeráť ako na Božiu spravodlivosť. Po druhé, ak niekto vyzdravel, ľudia verili, že mu boli odpustené jeho previnenia a hriechy, teda že uzdravenie bolo nielen telesné, ale aj duševné. Potom však prišla doba Ježiša Krista, ktorá to zmenila. O ňom sa píše: „Ale on niesol naše nemoci, vzal na seba naše bolesti“ (Iz 53, 4). Dnes sa kresťania pozerajú na chorobu ináč ako za dávnych čias. Dnes vieme, že choroba nie je trest od Boha a že každý z nás si zaslúži milosť. Keď teda choroba nie je trest, ako sa k nej postaviť? Ako sa s ňou vyrovnáť? Na to sa v nasledujúcich mesiacoch skúsime nájsť odpoveď.

„Nech sa vám srdce
neznepokojuje a neláká“
(Ján 14, 27b).

Úloha pre detičky: Keď je niekto chorý, je vždy dobrým nápadom potešiť ho niejakou maličkosťou. Zakrúžkuj tie veci, ktoré by potešili teba, a vyfarbi všetky. 😊

Úloha pre veľkáčov:

každý z nás už prekonal nejaké zdravotné ťažkosti. Napíš do voľného riadku, čo ti pomohlo ich prekonať, resp., čo robíš pre ich prekonanie (napr. liečba pomocou liekov, terapie, návšteva lekára, veľa spánku, piť vodu, piť bylinkové čaje, jesť zdravo, jesť veľa ovocia či vitamínov, prechádzky, zábaly, kúpele, atď...):

.....
.....
.....

Niektorým chorobám sa dá predísť niektorou z týchto činností: zdravé stravovanie sa, cvičenie, pravidelný pohyb, prechádzky, pravidelná kontrola u lekára, terapia, pitie vody, jedenie ovocia a zeleniny. Do voľného riadku napíš tie z nich, ktoré zvykneš robiť pre udržanie svojho zdravia:

.....
.....
.....

POVZBUZENÍ BĚHEM NEMOCI A ZDRAVOTNÍCH PROBLÉMŮ

Nikdo z nás nemá rád nemoci. Všechno, co souvisí s nemocí, je nepříjemné, kromě těch pár dnů vysedávání před televizí či počítačem. Ať už nemoc trvá už jen pár dnů nebo nás provází celý život, je nám z ní těžko na duši. V následujících měsících se podíváme na několik biblických textů a hrdinů a pokusíme se z nich naučit něco pro náš život.

V době starých příběhů se lidé dívali na nemoci zvlášť a jejich pohled vycházel z jejich pradávnej viery. Za prvé často pokládali nemoc za trest. Jestliže někdo provedl něco zlého a potom onemocněl, mohlo by se zdát, že jde o Boží spravedlnost. Za druhé, pokud se někdo uzdravil, věřilo se také, že mu byly odpuštěny jeho hříchy a provinění, tedy, že uzdravení bylo tělesné i duševní. Potom však přišla doba Ježiše Krista, která tento pohled změnila. O Ježiši se píše: „Ale on nesl naše nemoci, vzal na sebe naše bolesti“ (Iz 53, 4). Dnes se kresťané dívají na nemoc jinak, než za dávnych čias. **Dnes víme, že nemoc není trest od Boha a že každý z nás si zaslouží milosť.** Jak se tedy k nemoci postavit, není-li trestem? Jak se s ní vyrovnáť? Na to se pokúsime v nasledujúcich mesiacoch nájsť odpoveď.

„Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí“ (Jan 14, 27b).

Úkol pro detičky: Je-li někdo nemocný, můžeme ho potěšit nějakou maličkosť. Zakrúžkuj věci, které by potěšily tebe a vybarvi všechny.

Úkol pro velké: Každý z nás už překonal nějaké zdravotní těžkosti. Do voľného řádku napíš, co ti pomohlo, resp., co děláš pro jejich překonání (např. léčba pomocí léků, terapie, návštěva lékaře, hodně spánku, pití vody, pití bylinkové čaje, jíst zdravě, jíst hodně ovoce či vitamínů, procházky, zábaly, koupele, atd.)

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Některým nemocem se dá předejít některou z těchto činností: zdravé stravování, cvičení, pravidelný pohyb, procházky, pravidelná kontrola u lékaře, terapie, pití vody, konzumace ovoce a zeleniny. Do voľného řádku napíš, které z nich pro své zdraví pravidelně děláš.

Autor: Ema Tóthová
Obrázok: www.supercoloring.com

OMLUVA PŘINÁŠÍ POKOJ

Někdy se nám mohou v mysli objevit starší věci. Mezi ně patří i bolestné okamžiky neusmíření a neodpuštění v našich vztažích. Jaké kroky mohou vést ke smíření? Jaké omluvy mohou být funkční a jaké nefunkční?

Pohled na křivdu očima viníka, nejen oběti

V jedné rozlehlé knihovně jsem zahlédl malou a tlustou knihu. Zastavil jsem se a vytáhl ji z police. Byla to kniha o omluvě. Posadil jsem se do nejbližšího křesla a strávil s knihou několik desítek minut. Byl jsem nadšen. V knihovně jsem totiž hltal vše, co se týkalo odpuštění. Tato kniha mi však nabídla pohled na křivdu očima viníka, nejen oběti.

Začal jsem tušit, proč je téma odpuštění tak lákavé. Raději vnímám sebe jako oběť, která odpouští, než jako viníka, který se má omluvit. Odpuštění navíc závisí jen na mně. Mohu se k němu dobrat sám nebo s Boží pomocí, a nepotřebuji při tom komunikovat s druhým. Je to svým způsobem bezpečnější. Omluva předpokládá rozhovor. Setkání dvou tváří. Její úspěch je závislý mimo jiné na schopnosti obou stran vnímat jemné rozdíly mezilidské komunikace. Vhodně formulovaná omluva hodně stojí. Možná proto má tak velikou sílu.

Omluvou lze i ublížit

Slova, která používáme, vycházejí z hloubky našeho nitra neboli ze srdce, jak říká Ježíš. A pokud mé srdce není připravováno, proměňováno, posilováno a změkčováno evangeliem, budou má slova ubližovat a ničit, dokonce i když by se jednalo o slova omluvy. Jen si zkuste vzpomenout, jestli vám někdy druhý svou omluvou ublížil. Máte zkušenost s destruktivní omluvou?

„Omlouvám se, ale...“

Možná to byla omluva typu „Omlouvám se, ale...“. Slovo „ale“ působí v omluvě zničující silou. Příjemce odchází s dojmem, že byl podveden. Nejprve slyší, jak se mu druhý omlouvá. Možná dokonce naznačuje lítost. V neopatrném a naivním příjemci se tak začne rozlévat pocit vděčnosti a soucitu. Když k němu náhle dolehnou vibrace slova „ale“, jako by na něj druhý zaútočil. Následuje záplava slov obhajoby a vysvětlování, které někdy přerostou do žaloby. Jako by vás bodl do žeber ten, komu jste chtěli odpustit.

Omluva jako nástroj docílení klidu

Druhý typ destruktivní omluvy by mohl znít následovně: „Omlouvám se. Prosim, hlavně už se na mě nezlob, hlavně se neurážej...“ Někteří lidé se pořád omlouvají. Jakmile vycítí, že druhý není s něčím spokojen, začnou se omlouvat. Použijí omluvu jako nástroj docílení klidu. Jednají z úzkosti pramenící z narušení vztahu. Vztah je pro ně nesmírně důležitý a zároveň jej považují za křehký. A tak zaplatí cenu vlastního ponížení, aniž by hledali pravdu nebo chtěli situaci řešit rozhovorem. Slova omluvy jsou dlouhodobě devalvovaná. Takováto omluva nebývá tak zničující jako první typ, ale i tak škodí.

„Promiň, že se tě to tak dotklo“

Další typ má s omluvou pramálo společného: „Omlouvám se, já nevěděl, že jsi tak citlivá“ nebo „Promiň, že se tě to tak dotklo“. Z omluvy je cítit obvinění a pohrdání. Příjemce se nemůže ubránit dojmu, že znovu prožívá vztahový nepoměr křivdy. Omlouvající se je velký a mocný

a já malý. Nic se nezměnilo. Slovo „omlouvám se“ nemá samo o sobě kouzelnou moc. Jeho síla vychází z toho, že člověk opravdu myslí to, co říká. Výzkumy ukázaly, že malé děti do čtyř let rozumějí omluvě především jako naučenému slovnímu rituálu (např. „Omlouvám se“). Ale už od pěti let jim nestačí jen kouzelné slůvko, ale hledají v tváři druhého projevy lítosti. Takové omluvě děti rozuměly, ať byla formulována jakkoliv.

„Omlouvám se, jestli jsem se tě něčím dotkl“

Poslední typ dysfunkční omluvy by mohl znít: „Omlouvám se za všechno, co jsem ti způsobil,“ nebo „Omlouvám se, jestli jsem se tě něčím dotkl“. Tento typ omluvy možná na první poslech nepůsobí urážlivě, ale chybí v něm podstatná část. Viník vůbec netuší, nebo nechce přiznat, co konkrétního způsobil a čím přesně ublížil. Situace mu nestojí za to, aby ji promyslel. Nevěnuje mentální energii ani deset minut intenzivního přemýšlení nad svými činy. Svou formulací dává najevo, že důsledky křivdy jsou problémem druhého. Je to omluva, která je přinejmenším velmi slabá.

Podobných variant destruktivních omluv bychom našli více. Společným jmenovatelem je neúcta k druhému, neprojevení pokory a lítosti, neochota nad událostí přemýšlet a nepřijetí zodpovědnosti za své chování a jeho důsledky.

Jak může vypadat dobrá omluva?

Máme zkušenosti s omluvami slabými, nezralými, manipulativními a zraňujícími. Jak ale může vypadat dobrá omluva? Inspiraci najdeme v biblickém příběhu o setkání Jáкова a Ezaua (1M 32–33). Bratři si mnoho let nepohlédli do tváře. Když se viděli naposledy, Jákob bratru ukradl otcovské požehnání a Ezau ho chtěl zabít. Po letech se k sobě znovu blíží. Příběh nabízí detailní pohled na Jáкова připravujícího se na setkání. Bojí se bratra. Přemýšlí, jak ho usmířit. Rozhodne se dát mu dar a zmírnit tak jeho hněv. Ukáže, že přesně ví, čím se provinil. Symbolicky mu totiž vrácí to, o co jej v ukradeném požehnání připravil. Přichází nevyspalý a kulhá. Vyjadřuje pokoru svou poklonou. V jeho tváři musí být patrná veliká bolest. Opatrně našlapuje a neví, co na tváři druhého uvidí. Ve starověkém příběhu najdeme několik principů nabídnuté omluvy.

Omluvu si mohu dopředu připravit

Omluvu si mohu dopředu připravit tak jako Jákob. Většina příběhu je věnována přípravě na setkání. Ta je vhodná, zvláště pokud jde o závažnější, vzdálenější nebo dlouhodobější křivdu. Vyjednávání omluvy je delikátní situací. V křehkém vztahu oslabeném křivdou může mít někdy jedna nevhodná věta nebo slovo devastující účinky. Jediné „ale“ může druhý slyšet jako útok. Pokud máte možnost si omluvu připravit dopředu, zkuste si ji nejdříve napsat. Psaní zpomalí myšlení a nutí nás věci formulovat přesněji. Můžete si omluvu s někým natrénovat nebo její psanou verzi zkonzultovat. Zeptejte se důvěryhodného člověka, jestli je z vašich slov cítit pokora a úcta. Omluva je citlivá záležitost, je dobré si nechat poradit a inspirovat se.

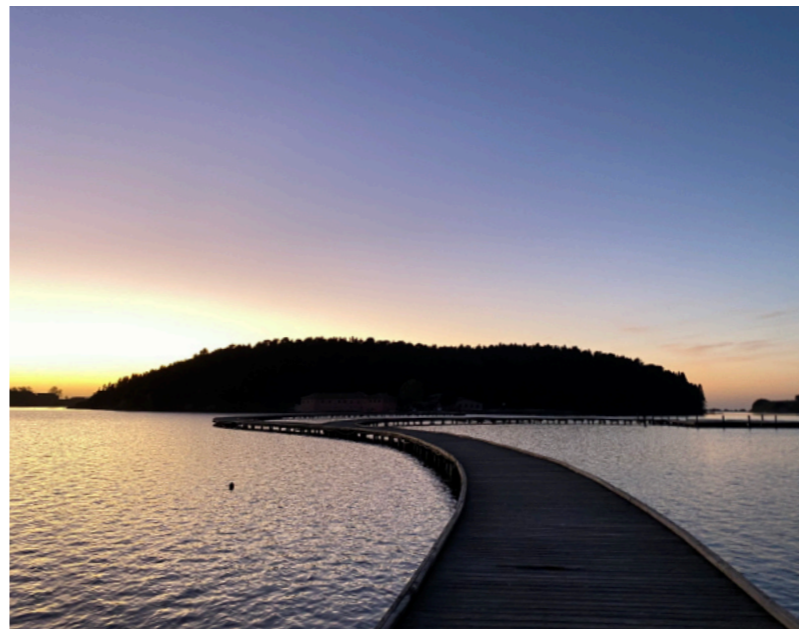
Omluva je jako dar, který nabízím

Během přípravy si omluvu představuji jako dar, který druhému nabízím. Nejlepší dárky jsou ty, podle kterých obdarováváný pozná, že ho znám, že vím, co má rád, a že jsem něco obětoval. Dobrá omluva je takovýmto

darem. Příjemce zažije, že druhý ví, čím ublížil. Někdy je právě tato část součástí nezbytného vyjednávání. Představte si ženu, která se jde omluvit svému muži za to, že na něj křičela a vyčítala mu neschopnost a lenost. Omluví se a zahledí se mu do tváře. On jemně zavrtí hlavou a řekne: „Víš, co mi nejvíc vadilo? Že jsi mě ponížila před dětmi. Jak se na mě teď budou dívat?“ Pokud je její omluva opravdu darem druhému, tak se zastaví a přeformuluje svou omluvu tak, aby z ní bylo patrné, že slyšela, co ho nejvíc zranilo. „Omlouvám se, že jsem tě ponížila před dětmi.“ I nabídka nápravy a závazku z její strany se v důsledku vyjasnění změní a zahrne komunikaci s dětmi.

Před omluvou pobýt s Bohem

Předchozí bod se mi bude plnit lépe, když před setkáním obnovím svou vazbu s Bohem. Dát omluvu jako dar vyžaduje určitou sílu. Mohu dát jen to, co sám mám. Jákob se v noci před setkáním s Ezauem setkává s Bohem. Díky tomu druhý den čelí bratru už ne jako prázdný člověk a ponížený zloděj, ale jako ten, kdo se svému požehnání otevřel v celonočním „zápase“. Má novou identitu a ze své plnosti dává dar tomu, koho kdysi

okradl. Dává z nadbytku, a ne z úzkostného nedostatku. V tom je rozdíl. Když se omlouvám a stavím se do role žebráka, jehož celý život a štěstí závisí na milosti druhého, jsem příliš křehký. Pokud druhý není připraven na mou omluvu okamžitě zareagovat tak, jak bych si přál (což se děje často), je tu riziko, že budu frustrovaný a moje omluva se promění v útok. Na jeden moment jsem vsadil příliš mnoho. Proto dříve, než čelím tváři druhého, čelím tváři Boží. Přijímám nejdříve Jeho požehnání, odpuštění a ujištění o své identitě v Něm. Teprve potom jdu za druhým člověkem.

Představte si mladou ženu, která si vyčítá způsob, jakým se rozešla s přítelem. Trápí se a rozhodne se mu omluvit. Na otázku, co by se stalo, kdyby její omluvu nepřijal, odpoví: „To by bylo strašné.“ A tak nejprve otevře otázku, jestli jí odpustil Bůh. Teprve po zápasu s Bohem jde za expřítelem a nabízí mu dar omluvy. V tu chvíli zde půjde více o něj a jeho potřeby než o ni a její potřeby. Setkání s Bohem situaci promění.

Naplnit potřeby druhého

V rámci přípravy omluvy je vhodné položit si otázku: Jaké potřeby druhého mohu pomocí omluvy naplnit? Příjemce ujistím o tom, že máme stejný hodnotový a morální systém. Omluvou uznávám, že např. lež je hřích. Oběť není přecitlivělá a nežije v jiném světě. Je dobře, že mou lež prožila jako křivdu. Příjemci omluvou pomáhám obnovit důstojnost, kterou jsem křivdou ohrozil. Má možnost vidět toho, koho se bál, trpět. Ujistím ho o tom, že nešlo o jeho vinu. Nabídnou jistou nápravu. V neposlední řadě nám umožním zažít potenciálně smysluplný rozhovor na vztahové rovině. Takovéto rozhovory si dobře pamatujeme.

Co by omluva mohla obsahovat?

Omluva může být nebezpečná a mohu se na ni připravit. Ale co je vhodné říct?

1/ Omluva by měla začít jednoznačným **přijetím zodpovědnosti a vyjádřením** toho, že vím, co byla má vina. Bez vytáček a vysvětlování. „Omlouvám se... to, co jsem řekl, udělal, neřekl, nedělal, naznačil, přehlédl..., bylo špatné.“

2/ Dále pak druhému **ukážu, že mě to trápí** a je mi to líto. Věty začínají slovy jako „Je mi líto... Mrzí mě... Trápí mě... Stydím se za to...“.

3/ Další část je velmi **ošemetná**. Měla by zahrnovat **vysvětlení**, proč jsem danou věc udělal. Tak, aby to neznělo jako vyloučení se, ale sdílení. Zde je potřeba právě ona citlivost na odstíny komunikace, jestli je teď vhodná doba říct svůj příběh.

4/ Nakonec mohu nabídnout **závazek do budoucnosti, odškodnění** nebo zkrátka něco, co druhému pomůže přijmout to, co jsem vyjádřil. Závazek nemusí znít „Už to nikdy neudělám“, to je příliš naivní.

Ne vždy jde všechno hladce

Jákob a Ezau se usmířili a objali. Omluva byla přijata. Došlo k setkání dvou tváří. Pro Jáкова byla tvář Ezauovy milosti jako tvář Boží. Ne vždy musí setkání skončit takto dobře. Omluvou druhého nemohu ovládat ani zajistit hladký průběh. Je to nabídka, na kterou nemusí zareagovat přijetím. Důvodů může být více. Možná jsem přišel příliš brzy a druhý potřebuje víc času. Možná jsem nepochopil a nevystihl v omluvě to, co mu nejvíc ublížilo, a zároveň je vztah natolik křehký, že se mnou druhý nechce sdílet svou pravou bolest. Možná druhého vyděsilo jen to, že jsem se k němu přiblížil. Už při zvuku mého hlasu se začal hroutit. Neslyšel, co říkám. Jeho tělo zachvátila panika. I to se může stát, protože zpracování minulosti neprobíhá u obou stejným tempem. Já mohu být připraven se omluvit, ale druhý mě stále není schopen vyslechnout. Proto nabízím omluvu jako dar a zároveň mám situaci vnitřně vyřešenou s Bohem, nejsem závislý na odpovědi druhého.

Dobrá omluva má obrovskou sílu

Je znakem proměny viníka a může pomoci oběti, aby odpustila. Je výrazně jednodušší odpustit tomu, u koho jsem viděl lítost, kdo pochopil, co se stalo, a nabídl mi dar omluvy. V ideálním případě přispívá ke smíření a obnovení vztahu. Nelze to ovšem zajistit. Když přicházím k druhému s omluvou, nemám pod kontrolou jeho reakci.

Máte někoho, komu byste mohli nabídnout dar omluvy? D. S.

JSEM PÁNU BOHU VDĚČNÁ

Dne 12. 11. 1949 ve 20 hodin jsem byla se svým tatínkem Vilémem Duškem na evangelizaci. Tehdy se obrátilo k Pánu Ježíši a kritilo se sedm lidí. Bylo mi tehdy 11 let a nesmírně jsem toužila po Pánu Ježíši. Četla jsem Nový zákon dvakrát za rok. Dokonce jsem se dohadovala i s knězem na hodině náboženství, říkala jsem mu pravdu, protože jsem ji znala z Bible. Musela jsem za to zůstat „po škole“. Večer k nám přišla policie, prohledali celý dům a nakonec sebrali moji starší sestru. Volala jsem na ně: „Ona za nic nemůže, nic neudělala. Budu se za ni modlit a vy ji budete muset pustit.“ Ráno ji pustili. Říkala mi, že byli překvapeni, že taková malá holka a jak měla odvahu dohadovat se i s policií! V roce 1948 jsem chodila v Aši na faru, kam přijela Milada Drofová. Na flanelografu nám ukazovala nahoře nebe, dole zemi a mezi tím velký prostor, o tom říkala, že je to velká propast, kterou nikdo nemůže překročit, aby šel do nebe. Potom na to místo položila kříž. V té době jsem si nebyla jista se svým spasením. Měla jsem dva sny za sebou. V tom prvním mi lidé něco říkali a v tom druhém jsem viděla na obloze nápis: Měla jsi čas, ale teď už je pozdě. Docela jsem se toho vylekala. V té době k nám přijel br. Lubomír Loucký, byl kazatelem v Armádě spásy. Ve Zlíně se tehdy v srpnu 1949 obrátilo 700 lidí! Ale já u toho nebyla! Později jsem slyšela, že se to stalo ještě jednou, byla tam moje maminka. Musela jsem být zrovna doma a ptala jsem se: „Proč jen jsem tam nemohla být“!? V roce 1949 v květnu otevírali bratři kazatelé Burget a Tomeš novou modlitebnu v Aši. A bratr Tomeš vyprávěl o ledu, který byl na povrchu špinavý, ležely na něm různé papírky, odpadky. Ale jak ten led otočili, byl na druhé straně čistý. A takhle nám představil obrácení se k Pánu Ježíši. Pokoušela jsem se zvedat ruku a hlásit se, že se chci obrátit, ale on mě nevyvolal. Přijížděli kazatelé, pořádalo se hodně seminářů, ale nikdo z těch kazatelů neudělal výzvu, kdo chce jít dopředu k modlitbě. Ale potom přijel br. kazatel Lubomír Loucký k nám domů. Maminka zavolala sestřence a jejich děti a bratr kazatel měl evangelizační shromáždění. Opět nikoho nevyvolal, ale po skončení shromáždění se mě zeptal: „Jsi už věřící?“ A já: „Ne, ale moc bych chtěla, chci!“ Říkal mi, že se mohu modlit vždy, i při jakékoliv práci, třeba u vaření. Naučil mě píseň o srdci a dal mi traktátek: „Pane, dej nám duše a ostatní si vem.“ Nerozuměla jsem tomu, ale toužila jsem. Dokonce jsem mu napsala dopis a poslala jej do Ameriky! Jeho adresa byla na tom traktátku. Vůbec jsem netušila, jak jsem riskovala a mohla uvést celou naši rodinu do nebezpečí. Dopis nedošel, asi jsem napsala tu adresu špatně. Ale důležitá je jedna věc. Byla jsem už vdaná a přišli jsme s manželem do Ameriky. Koupili jsme si nějaké levné auto a manžel se mě ptal: „Kam bys chtěla jet?“ „K Niagarským vodopádům!“ odpověděla jsem rychle. Tak pojedeme v sobotu. Ráno jsme vyjeli a dorazili k vodopádům. Najednou jsme uslyšeli, jak nějakí lidé poblíž mluví česky. Manžel se s nimi dal do řeči. Říkali, že jsou z Brna. „A kde bydlíte?“ Zeptal se jich manžel. „Ale, bydlíme u nějakého náboženského fanatika a řekli jeho jméno. Já to jméno uslyšela, byl to Lubomír Loucký. Hned jsem k nim přiběhla a chtěla po nic adresu, kde bydlí. Manžel se tomu divil, povídala jsem mu tedy o tom, že br. kaz. Lubomír Loucký mi ukázal cestu k Bohu. Nechali jsme vodopády vodopádama a jeli k br. Louckému. Přijeli jsme k nim, ale on nebyl doma. Počkali jsme na něj a já se ho zeptala: „Pamatujete se na tu

11letou dívku, se kterou jste se modlil v Aši?“ A on vyprávěl: „Jistě, že si pamatuji. Byl jsem tehdy čtyři měsíce ženatý (jeho manželka byla Milada Dropová z Dětské misie), ale komunisté mě nutili rozvést se s ní, zůstat v Čechách, zatímco moje manželka že odjede do Německa. Rozhodl jsem se, že uteču přes hranice, ale když jsem viděl v Aši tu skupinku věřících, nemohl jsem odejít. Pak jsem šel na Šumavu, vylezl jsem na strom. Byla už zima a napadl sníh, ale já nemohl slézt, protože stopy ve sněhu by mě prozradily. Musel jsem čekat, až sníh sleze. Pak jsem utekl přes hranice do Německa, tam jsem našel Miladu a spolu jsme odjeli do USA a od té doby bydlím tady.“ Potom ještě jednou přijel do Aše, ale to už byl starý. Setkání s br. Lubomírem Louckým po dvaceti a půl letech v USA vidím jako Boží zázrak a jsem za to Pánu Bohu nesmírně vděčná.

Svědectví Emily Hrůzové (86) sepsala Marie Horáčková

NEBOJ SE!

Bůh s tebou učinil tyto velké věci, které jsi viděl na vlastní oči

Vzpomínání sestry Emily Hrůzové

Také jsem viděla velké skutky Boží, a tak vám chci o nich vyprávět, co Pán Bůh učinil v Aši během patnácti let mého života, co si pamatuji a paměť mi zatím slouží. Především vzdávám díky Pánu Bohu, že nám po celou tu dobu pomáhal. Začátky nebyly lehké. Naši rodiče rozvířili sítě se strachem, ale s modlitbou a vírou, že ta práce nebude nadarmo, že Pán požehná a že se ta malá skupinka rozroste. Mysleli hlavně na svoje děti, aby ony měly svou modlitebnu, kde by se mohly svobodně shromažďovat a chválit Boha. Na 40. výročí sestra Hana Kokotková, později Kožmacová vyprávěla, že na Silvestra 1945 uvěřila, v létě 1946 skončila školu a dostala „umístěnku“ do Aše. Bydlela v Českém Těšíně a teď má jít do Aše, ale sestry jí řekly: „Neboj se a čti si Žalm 23. Hana si tedy celou cestu četla a modlila se. A když otevřela svůj pokoj a uviděla svoji budoucí postel, hned si k ní klekla a modlila se, aby se Pán Bůh v tom městě oslavil. Později šla objevovat město. Uviděla kostel a z fary uslyšela krásný zpěv. Přišla do místnosti, kde seděla spousta dětí a mladá učitelka, jak učí ve třech jazycích: česky, polsky a německy. Když učitelka skončila, Hana k ní hned přistoupila a řekla jí: „Pomůžu ti, umím také polsky a modlím se, abych mohla sloužit na díle Božím. Učitelka (jmenovala se Lydie Kolaříková—Slámová) jí odpověděla: „A já se modlím, aby mi Bůh dal pomoc.“ Objaly se a obě sloužily dětem.

V únoru 1945 přijel do Aše vlak z Volyně, města Rovno a s ním vdovy. Olga Hajdová otevřela svůj dům na Bratrské ulici v Aši a skupinka věřících se scházela u ní doma. Zvala do shromáždění Hanu, sestru, které potkala. Další sestra bydlela naproti evangelickému kostelu, slyšela odsud zpěv a sestra Kopačevská ji pozvala do skupinky věřících. Přišla i se svou kamarádkou. Pak se odstěhovali Hakenovi – rodiče sestry Včelákové, a sestra Kopačevská měla obavy, že se skupinka rozpadne. Ale nestalo se tak. Sestra Hana ji přišla potěšit: „Neboj se, Pán Bůh se oslaví, uvidíš. Věřím a modlím se za probuzení.“ Tak sestra Kopačevská převzala skupinku a sloužila jí Slovem Božím. A skutečně. V červenci se přistěhovala rodina Duškova s šesti děvčaty, osm lidí!

Dvě děvčata přišla do mládeže, dvě do Nedělní školy, kde už bylo osm lidí. Všichni jsme v neděli dopoledne chodili do evangelického kostela. V srpnu přijela sestra Lída Stehlíková, bydlela 14 dnů u nás a následně přijeli další bratři a sestry. Na Silvestra 1948 přijel do Chebu br. kaz. V. Jersák, shromáždění se tam konalo u br. Sauera. Někteří z Aše byli přítomní, i moje sestra Růžena, která tam uvěřila. Hned po Novém roce přijel br. kaz. Jersák do Aše a při shromáždění u sestry Kopačevské odevzdali svá srdce Pánu Ježíši čtyři mladí lidé. V březnu přijel do Aše br. Kolařík. Maminka s tatínkem připravili pokoj pro kazatele, aby měli kde spát. Tam bydlel i br. Jersák. V dubnu se na shromáždění rozhodlo, že pokud je nás už dvacet, plus přátelé, mohli bychom mít vlastní modlitebnu. Br. Kolařík byl velmi horlivý a energický muž. Ničeho se nebál. S Boží pomocí našel místnost v blízkosti hlavní ulice. Dnes je to parádní místo vedle pojišťovny. Místnost se musela opravit, vymalovat, ale vše bylo v polovině května hotovo. Sehnaly se židle, stůl a moje sestra Olinka s br. Kolaříkem vynesli do druhého poschodí i harmonium. První modlitebna byla otevřena. To bylo radosti! Hana pracovala s mládeží a nás děti učila Lída Slámová. Přijížděli hosté z Chebu, Kynžvartu, Nejdku a z Prahy. V srpnu se konal křest v Nebesích (místo poblíž Aše) a v listopadu slavnost mládeže. Při ní uvěřilo sedm mladých lidí. Vánoce byly překrásné, ale to bylo vše. V lednu nám modlitebnu zavřeli a skupina věřících se zas shromažďovala u nás doma. Dne 1. října byla slavnostně otevřena druhá modlitebna na Hlavní ulici č. 30, poblíž hlavního nádraží. Ale i tu nám komunální služby brzy vzaly. Až 1. ledna 1954 dostal Štěpán Sauer povolení kázat Boží

Slovo v Táborské ulici, kde jsme se setkávali. Doba byla těžká, ale všichni jsme se těšili na lepší budoucnost. Jídla bylo málo a ještě na lístky a přitom hodně hostů. Br. A. Sauer na 40. výročí řekl: „Pán Ježíš učinil zázrak, když z pěti chlebů a dvou ryb nasýtil pět tisíc lidí.“ Ale i to byl zázrak, když sestra Dušková připravila z jednoho kuřete nebo králíka 30 i více obědů. A já, jako desetiletá si pamatuji, jak mne maminka posílala k sousedům půjčovat přibory a nádobí. Ale jednou přijela mládež z Chebu a doma nebylo vůbec nic, ani to kuře. Tak jsme šli všichni do zahrady na rybíz a angrašt. Ano, byla to těžká doba, ale nejhorší bylo, když jsme se jednu dobu, víc než dva roky, nesměli scházet. Neměli jsme svobodu. Jen malé skupinky, narozeniny,

apod. Sestra Jiřina Stehlíková mi kdysi připomněla, jak jsme se modlili v lese při sběru borůvek. Také vzpomínám, jak se mládež, jen tři – čtyři lidé modlili schovaní na zahradě pod rybízem. Nebo v rodině, jen tři až pět děvčat. Před námi ležela ruční práce, pletení a háčkování. To byla výmluva pro případ, kdyby někdo přišel, že se učíme plést. Bůh nás neopustil a všichni vidíme ty velké věci, které On učinil. Bylo nás sotva dvacet, ale po uplynutí 15 let nás bylo sedmdesát. Dnes máme svobodu a svoji krásnou modlitebnu, postavenou před 10 lety. Jen Bohu buď za to chvála a čest.

Vzpomínání sestry Emily Hrůzové, přednesené na výročním setkání Sboru BJB Aš dne 2. 6. 2024 připravila Marie Horáčková

ÚDOLÍ POKOŘENÍ

„Ale můžeš-li, slituj se nad námi a pomoz nám“ (Mk 9, 22).

Po každém okamžiku vyvýšení jsme brzy vtaženi zpátky do reality, která není krásná, poetická ani vzrušující. Vznešenost horského vrcholu vynikne ve srovnání s těžkostmi všedního života v údolí. Ale právě údolí je místem, kde žijeme život k Boží slávě. Na hoře spatřujeme Jeho slávu, ale nikdy tam pro Jeho slávu nemůžeme žít. Svoji pravou hodnotu pro Boha objevíme ve chvíli, když jsme pokořeni. Tehdy se ukáže naše věrnost. Většina z nás by dokázala najít správně, ale nesměl by pominout záchvat našeho hrdinského nadšení. Bůh touží, aby se náš vztah k Němu osvědčil právě v šedi obyčejného života v údolí. Petr si myslel, že by bylo úžasné, kdyby mohli na hoře zůstat: „Zjevil se jim Eliáš a Mojžíš a rozmlouvali s Ježíšem. Petr promluvil a řekl Ježíšovi: Mistře, je dobré, že jsme zde; udělejme tři stany, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi“ (Mk 9, 4–6). Ale Ježíš Kristus vedl učedníky dolů do údolí, kde se setkali s realitou života: „Když přišli k ostatním učedníkům, spatřili kolem nich veliký zástup a zákoníky, kteří se s nimi přeli. A celý zástup, jakmile ho uviděl, užasl; přibíhali k němu a zdravili ho. Ježíš se jich otázel: Oč se s nimi přete? Jeden člověk ze zástupu mu odpověděl: Mistře, přivedl jsem k tobě svého syna, který má zlého ducha, a nemůže mluvit. Kdekoli se ho zmocní, povalí ho a on má pěnu u úst, skřípe zuby a strne. Požádal jsem tvé učedníky, aby ducha vyhnali, ale nedokázali to. Odpověděl jim: Pokolení nevěřící, jak dlouho ještě budu s vámi? Jak dlouho vás mám ještě snášet? Přiveďte ho ke mně! I přivedli ho k němu. Když ten duch Ježíše spatřil, hned chlapce zkroutil křeč; padl na zem, svíjel se a měl pěnu u úst. Ježíš se zeptal jeho otce: Odkdy to má? Odpověděl: Od dětství. A často jej zlý duch srazil, dokonce do ohně i do vody, aby ho zahubil. Ale můžeš-li, slituj se nad námi a pomoz nám. Ježíš mu řekl: Můžeš-li! Všechno je možné tomu, kdo věří“ (Mk 9, 14–23).

„Ale, můžeš-li...“ Teprve údolí pokoření nás může zbavit naší skepse. Podívejte se nazpět a zjistíte, že ještě před tím, než jste Ježíše poznali, pochybovali jste o Jeho moci. Ve chvíli, kdy jste stáli na vrcholu hory, pro vás nebylo těžké Ježíšovi důvěřovat; ale co potom, až se setkáte s životem v údolí? Možná jste schopni vydat svědectví o svém posvícení, ale dokážete svědčit i o tom, co vás právě pokořuje? Když jste byli naposledy na hoře s Bohem, viděli jste, že všechna moc na nebi i na zemi náleží Ježíši – budete o tom teď pochybovat jenom proto, že procházíte údolím pokoření? Děkuji ti, Ježíši, za dny blaženosti, děkuji ti také za dny pokoření. Děkuji ti, že v každém čase jsi se mnou, slyšíš mé volání, přidáváš mi víry v čase potřeby a vyvádíš mě z pokoření do nové radosti.

Oswald Chambers

JEŽÍŠ JE VÍTEŽ

Když Ježíš spatřil, jak tam leží, a poznal, že je už dlouho nemocen, řekl mu: „Chceš být zdrav?“ (Jan 5, 6).

Vypráví se o muži jménem David G., který jednoho dne otevřel balíček obsahující bombu a utrpěl při tom mnohočetná zranění s trvalými následky. I přesto ale odmítl utápět se v lítosti nad svým stavem a sebe sama vnímat jako bezmocnou oběť. Později tento muž uvedl: „Pokud vedete člověka k tomu, aby si připadal jako ubohá oběť čehokoliv – trestného činu, chudoby, fanatismu, smůly - pak jeho nelehkou situaci ještě více zhoršujete.“ Jistě se ale shodneme na tom, že vidět sebe sama jako oběť nespravedlnosti a různých nezaviděných okolností je dnes téměř normou. Pro každého z nás je přirozené vnímat každé „neštěstí“ jako něco, co nám bere šanci stát se tím, kým toužíme být.

Ale zamysleme se na chvíli nad otázkou, kterou Pán Ježíš položil nemocnému muži u rybníka Bethesda. Zeptal se ho: „Chceš být zdrav?“ A co mu ten muž odpověděl? Očekávali bychom, že řekne jednoznačně ano! On ale k našemu údivu odpovídá velmi vyhybavě. Říká: „Nemám člověka.“ Jinými slovy: Rád bych, ale... Rád bych, ale neochota jiných kolem mě, neúcta, neláska mi v tom brání. A právě podobné věci se nejednou i nám stávají velkým nepřítelem v podobné situaci. Pán Ježíš ta všechna naše ALE přemáhá svým příkazem: „VSTAŇ, vezmi své lože a CHOD!“ Jinými slovy: Nech všechno, co je za tebou i kolem tebe a upři svůj zrak dopředu!

Protože žijeme v hříchem poskvřeném světě, budeme se určitě setkávat i dál s mnohou nespravedlností. Hodně věcí pravděpodobně nikdy nezměníme. Ani překážky nezmizí jen díky naší víře. Co tedy máme dělat za nepříznivých okolností, které nedokážeme ovlivnit? Možná si stačí znovu pozorně přečíst a přijmout za svou otázku Pána Ježíše: **CHEŠ BÝT ZDRAV?** Chceš z toho svého stavu sebelitosti a sebe ospravedlňování ven? A pokud naše odpověď bude: ANO, Pane, pak už se stačí pouze spolehnout na Jeho moc a soustředit se na věci, které změnit můžeme. Vždyť proč si připadat jako oběť, když náš Pán je vítěz?

Alois Boháček

CO VYTĚŠŇUJE NAŠEHO PÁNA?

„Omyjte se, očistěte se, odklidte mi své zlé skutky z očí, přestaňte páchat zlo“ (Iz 1, 16).

Lektor zdravotní výchovy vysvětloval svým studentům, jak je důležité si před jídlem pořádně umýt ruce. Aby jim to co nejlépe dokázal, odebral z jejich dlaní vzorky, z nichž nechal v živném prostředí rozmnožit bakterie. Za několik dní se studenti podívali na výsledek pokusu pod mikroskopem. A byli zděšeni. Vyšlo totiž najevo, že na dlaních všech zúčastněných se nacházely choroboplodné zárodky, které kdyby spolu s jídlem snědli, způsobil by si vážná onemocnění.

Jestlipak nás podobná věc napadá i v té duchovní rovině? Jistě nám není neznámo, že mnoho z těch, kteří si i v dnešní době poctivě myjí ruce před tělesným jídlem, zapomíná na mnohem nebezpečnější infekci v té duchovní rovině. A to jen proto, že zapomínají, před čím varoval prorok Izajáš tehdejší Boží lid v uvedeném verši. Poukazoval na jejich rozpadající se společnost a řekl jim, že tento stav je důsledkem jejich nemorálního a duchovně pokřiveného života. Po léta žili pro falešné cíle, ignorovali spravedlnost i milosrdenství a milovali pouze hmotný majetek víc, než sebe navzájem. Není tedy divu, že je Izajáš otevřeně vyzývá: „Omyjte se, očistěte se, odklidte mi své zlé skutky z očí a přestaňte páchat zlo.“

Za těmito tvrdými slovy nelze nevidět stále tu úžasnou Boží lásku. Protože Bůh, který viděl nebezpečí těch duchovních mikrobů a poukázal na důsledky, které nastanou po konzumaci, láskyplně nabádal svůj lid, aby byl obezřetný v tom, co vchází do jeho mysli a srdce, stejně jako byl obezřetný ohledně jídla a hygieny. A tak pojďme ze svého života vytěšnit všechno, co vytěšňuje z naší mysli našeho Pána.

Alois Boháček

30. VÝROČIE KATEDRY TEOLÓGIE A KATECHETIKY

Naša jediná evanjelická teologická vysoká škola oslavuje 30. rokov svojho pôsobenia. Toto výročie si absolventi, študenti, učitelia Katedry, ale aj predstavitelia cirkví a verejnosť pripomenuli na oslavách, ktoré sa konali 26. – 28. apríla v Banskej Bystrici.

Katedra teológie a katechetiky Pedagogickej fakulty Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici je taký malý (alebo veľký?) zázrak v našich slovenských podmienkach. To, že existuje akreditované vysokoškolské štúdium teológie na štátnej univerzite, kde je možné absolvovať všetky tri stupne vysokoškolského vzdelania, nie je samozrejmosť a vyžadovalo to a vyžaduje tvrdú prácu od učiteľov, študentov a všetkých zainteresovaných. Veľmi významný je aj fakt, že katedra je výsledkom spolupráce štyroch zakladajúcich evanjelických cirkví: Apoštolskej cirkvi, Bratskej jednoty baptistov, Cirkvi bratskej a Evanjelickej cirkvi metodistickej spojených v Združení evanjelických cirkví.

V auguste sa skončil 31. akademický rok na katedre a katedra za ten čas udelila pre svojich absolventov vyše 500 diplomov. Oveľa dôležitejší ako počet diplomov je to, že ovplyvnila priamo nielen životy svojich absolventov, ale cez nich nepriamo aj tisíce životov ľudí nielen na Slovensku, ale aj v Česku a iných krajinách. Absolventi študijných programov katedry od bakalárskeho stupňa až po PhD. pôsobia ako kazatelia v zboroch, pracovníci v cirkvi a v paracirkevných organizáciách, v školách, vo väzniciach, v nemocniciach, v domáciach a zahraničných misiách a na iných miestach.

Hlavný program osláv prebiehal formou konferencie v piatok 26. 4. v priestoroch Ekonomickej fakulty UMB

a kľúčovú prednášku na tému „Je evanjelická teológia relevantná pre dnešného človeka?“ mal prof. P. Hanes. Po prestávke boli dve ďalšie prednášky na tému Kto sme a ako sa nám darí oslovit dnešných ľudí?, kde nám J. Henzel predstavil službu Spoločenstva Evanjelia a O. Kolárovský prácu EVS – Slovenského evanjelizačného strediska. Popoludní prebiehali panelové diskusie v sekciách Biblická teológia, Praktická teológia a Missiology of hope. Večer bola slávnostná ekumenická bohoslužba, kde bol priestor vyjadriť svoje vďaky Pánovi za existenciu a prácu katedry. Uviedol ju vedúci katedry prof. Albín Masarik. Oslavy poskytli aj priestor na zamyslenie sa nad budúcnosťou katedry a rozhovory a diskusie medzi zúčastnenými.

V sobotu pokračovali oslavy oddychovým stretnutím s rozhovormi pri hoteli Šachtičky a v nedeľu sa účastníci osláv mali možnosť zúčastniť na bohoslužbách v miestnych cirkevných zboroch.

Sme vďační Bohu za to, čo vykonal a koná aj prostredníctvom Katedry teológie a katechetiky, prostredníctvom ľudí, ktorí na nej pôsobili a pôsobia. Prosíme Pána, aby naďalej žehnal svojou priazňou túto prácu, aby vylial svoje požehnanie a dal všetko potrebné, ľudí aj prostriedky, aby práca katedry mohla ďalej pokračovať a rozvíjať sa a prinášať požehnanie cirkvám, spoločenstvám aj jednotlivcom na Slovensku a v zahraničí.

-js-

Viac o katedre a štúdiu na nej sa môžete dozvedieť na stránke studiumteologie.sk

S JEŽÍŠEM V KUCHYNI

Milé čtenářky, moc ráda bych vás znovu chtěla povzbudit. Již několik týdnů se modlím za to pravé slovo a vždy se mi vybaví ten stejný verš z **Galatským 6, 2**: „**Neste břemena jedni druhých a tak naplňte zákon Kristův.**“ Myslím, že na nás každý den čeká spousta nějakých břemen. Jsou různá a každý máme ta svá. Ale je napsáno, že si je máme navzájem nést! Právě tak si to přál Pán Ježíš. Pro jednoho člověka je toho někdy opravdu moc, ale když se někomu svěříme, tak najednou víme, že je pro nás řešení i východisko. V našich sborových společenstvích je jistě mnoho potřebných, kteří s něčím potřebují pomoci. Zkusme se dívat kolem sebe právě s tím záměrem někomu jeho břemeno odlehčit. Mnozí se trápí sami a neřeknou si o jakoukoliv pomoc. Naše dcera se trápila sama s přípravou na didaktický test, přitom pomoc byla tak blízko a opravdu kvalitní. Dobře to rozhodla, nechala si pomoci. Začíná škola a někdy i děti potřebují nějak poradit a ne vždycky na to rodiče stačí.

Uvědomila jsem si, že už i malé děti mají své starosti. Dnes se zdálo, že každou chvíli začne pršet. Bylo slyšet přicházející bouřku a nepříjemně se setmělo. Vedla jsem domů našeho vnoučka Tobyho. U dveří chtěl otevřít, - ale nešlo to. Bylo zamknuto a na nás už začalo malinko pršet. Malý Toby se ale nevzdával, stále kýval klikou a také začal volat: „Maminko! Já jsem tady!“ Ale nic se nestalo. Hned jsem položila koloběžku a tříletého chlapečka uklidnila. „Toby, já mám klíč, odemknu. Maminka tě neslyší!“

A bylo to hned. Rychle otevřel a běžel k mamince a tatínkovi. Tato situace mi znovu potvrdila, abych vám napsala, že máme nést břemena jedni druhých. Je to jistě Boží vůle i přání. A ten správný „klíč“ je také velmi důležitý. To, co Ježíš odemkne, už nikdo nezavře.

V dnešním receptu budeme péct „**loupáčky**“.

Potřebujeme: 3 hrnky hladké mouky, 1 vanilkový cukr, špetka soli, 1 hrnek vlažného mléka, 1/2 kostky kvasnic, lžička cukru do kvásku, 3 vrchovaté polévkové lžíce cukru, 1 vejce, 1/2 kostky másla (může se dát i citrónová kůra).

Suché ingredience se promíchají a přidáme všechno ostatní a necháme kynout. Potom rozdělíme těsto na 12 dílů a utvořené bochánky si rozválíme do trojúhelníků, které zarolujeme do tvaru rohlíků. Znovu položíme na plech a necháme kynout. Asi po patnácti minutách potřeme vajíčkem a pečeme ve středně teplé troubě.

Dana Jersáková
ROZSIEVAČ 15

TOUHA K NÁSLEDOVÁNÍ KRISTA

Ve sboru baptistů v Brně jsme se mohli opět radovat ze křtu následovníků našeho Pána Ježíše Krista. Na začátku června šly ke křtu v mateřském sboru dvě sestry, o týden později další sestra a jeden bratr, kteří už delší dobu navštěvují stanici v Brně – Medláncích. První křest byl v modlitebně na Smetanově ulici, ten druhý v bazénku na zahradě společenství s názvem K12.

Jejich svědectví byla jedinečná, jako jsou příběhy všech, kteří prožijí setkání s živým Bohem. Spojovala je touha udělat další krok v následování Pána Ježíše. Uposlechnout Jeho výzvu ke křtu na vyznání osobní víry. Vždyt být „křtánem“ není odvozeno od symbolu „křtu“ samotného, ale od touhy následovat „Krista“. Ve křtu jen veřejně potvrzujeme realitu proměny života a pokání, které jsme z Boží milosti a pod vedením Ducha svatého už prožili.

Tato proměna života, život v poslušnosti Kristu a radostné vyznání, to jsou známky, které propojily jejich svědectví. Na jejich cestě spolu s námi za Kristem jim vyprošujeme Boží požehnání a vedení.

Za Sbor BJB Brno Petr Coufal, kazatel

KRST V LIPTOVSKÉJ MARE

Deň 16. 06. 2024 sme najprv začali spoločným zhromaždením, na ktorom sme privítali brata kazateľa Oleksandra Hrutca s rodinou z baptistického zboru z mesta Vinica na Ukrajine. Mali sme spoločné chvály a pozorne sme si vypočuli kázeň „Rásť v spoznávaní Boha“ od brata kazateľa Dalibora Smolníka, neskôr sme si mohli vychutnať spoločný obed a rozhovory.

Po obede sme sa stretli pri Liptovskej Mare, kde prebehol samotný křt, modlitba, slovo a chvály. Naše společenstvo sme ukončili modlitbami za krstencov (Majku, Martinu, Nikolu, Miriam a Borisa) so vložení rúk starších, ktorí sa modlili za požehnanie, naplnenie a zmocnenie Duchom k svedeckému životu.

Nech je Pán Ježiš Kristus oslávený aj na Liptove a Orave!

ORDINÁCIA NOVÝCH KAZATEĽOV BJB NA SLOVENSKU

Po dlhoročnej prestávke sa v našej denominácii uskutočnila ordinácia nových kazateľov. Prestávka bola spôsobená aj tým, že po zmenách, ktoré nastali so získaním slobody, sme síce pokračovali v praxi, že kazatelia boli najprv inštalovaní na zbor a po najmenej roku mohol zbor požiadať o ordináciu kazateľa pre celú našu Bratskú jednotu baptistov. Zmenili sa aj podmienky, nakoľko každý členský zbor získal právnú subjektivitu a kazatelia získali aj právomoc úradne sobášit. Niektoré zbory aj viacerí jednotlivci prestali vidieť zmysel a potrebu mať oddelene inštaláciu (tú môže mať kazateľ viackrát za život, vždy keď nastúpi do služby v konkrétnom zbore) a ordináciu (tá sa spravidla robí len raz za život). Diskusie o tejto otázke vyústili do prípravy nového Ordinačného poriadku BJB v SR, ktorý biblicky podložil a potvrdil doterajšiu zaužívanú prax inštalácie a ordinácie. Tento nový Ordinačný poriadok bol schválený delegátmi zborov na Konferencii delegátov zborov, ktorá sa konala 11. mája v zbere BJB Hurbanovo.

Hneď popoludní, na slávnostnej časti konferencie boli ordinovaní traja kazatelia: brat Andrej Kraljik, kazateľ zboru BJB Košice, brat Richard Nagypál, kazateľ zboru BJB Banská Bystrica – misijnej stanice Revúca, brat Stevo Šamanov, kazateľ zboru v Hurbanove. K zhromaždeným aj k ordinovaným sa krátko prihovoril predseda Rady BJB Benjamín Uhrin na text Sk 8, 26 – 40. Na príklade apoštola Filipa poukázal na úlohu kazateľov vstupovať do života ľudí, sprevádzať ich na ceste a zvestovať im Krista, vykladať význam Písma a ísť ďalej s radosťou za ďalšími ľuďmi. Samotný akt ordinácie uviedol člen Rady za Južnú oblasť brat kazateľ Martin Tobák a viedol ho podpredseda Rady BJB brat kazateľ Zoltán Kakaš. Po zložení ordinačného slubu sa za ordinovaných modlili uvedení traja členovia Rady BJB s vkladáním rúk. Máme veľkú radosť z troch nových ordinovaných kazateľov a prajeme im Božie požehnanie a vytrvalosť v ďalšej službe na Božom diele.

-js-

ĽUDOVÍT (LAJKO) BETKO U PÁNA

S vďačnosťou v srdci k nášmu Pánovi za jeho život a službu, sme sa 19. júna na cintoríne v Bratislave-Podunajských Biskupiciach rozlúčili s bratom Lajkom Betkom, ktorého si Pán povolal 14. 6. 2024 do nebeskej vlasti vo veku 92 rokov. Pohrebnú pobožnosť viedol brat kazateľ Ján Szöllös a kázal na text Božieho Slova: „Dobrý boj som dobojoval, beh som dokončil, vieru som zachoval. Už mám pripravený veniec spravodlivosti, ktorý mi dá v onen deň Pán, spravodlivý sudca“. (2 Tim 4, 7 – 8).

Brat Lajko Betko bol tichým, pracovitým Božím služobníkom, ktorý pripravoval do tlače Biblie, kresťanskú literatúru a časopisy. Vyše štyridsať rokov od obnovenia vydávania nášho časopisu Rozsieváč v roku 1968, pracoval v redakčnej rade a pripravoval každé číslo, aby mohlo byť vytlačené.

ĎAKUJEME aj za redakčnú radu Rozsieváča.

BRAT ĽUDOVÍT BETKO ODIŠIEL DO NEBESKEJ SLÁVY

Brat Ľudovít (ďalej Lajko, ako sme ho všetci volali) sa narodil v kresťanskej rodine v Békéscsabe v Maďarsku 1. júla 1931. Rodičia Ondrej a Alžbeta boli členmi baptistického zboru v Békéscsabe, kde boli zapojení do rôznych činností, a svoje štyri deti viedli k poznaniu nášho Stvoriteľa Pána Boha a Spasiteľa Ježíša Krista.

V roku 1945 sa rodina presťahovala k maminej mame do Miloslavova na Slovensko. Tu brat Lajko ako 17-ročný prijal Pána Ježíša ako osobného Spasiteľa v poslušnosti křtu. Postupne sa tiež zapájal do rôznych činností mládeže, spevokolu a bol pri zakladaní tamburášskeho zboru, kde hral na „bizarnici“.

V roku 1948 sa rodina presťahovala do Podunajských Biskupíc. Vtedy tam vznikol nový zbor Bratskej jednoty baptistov a medzi zakladateľmi bol aj Lajkov otec, ktorý sa potom stal laickým kazateľom tohto zboru až do svojej smrti v r. 1976. Od založenia zboru sa aj tam brat Lajko zapájal, napr. pri usporadúvaní

evanjelizačných zhromaždení, svedectvách, piesňach novozačleneného spevokolu, sólových piesňach so sprievodom gitary, básňach. Tam bol opäť pri založení tamburášskeho zboru, v ktorom hral na „berde“. V biskupickom zbore slúžil brat Lajko aj ako učiteľ v nedeľnej besiedke.

V roku 1947 otec Betko s maminým bratom Šutiakom začali stavať tlačiareň v Podunajských Biskupiciach, ktorú o rok neskôr dali do prevádzky s úmyslom, že budú tlačiť kresťanskú literatúru.

V tejto tlačiarňi brat Lajko nazrel do profesie „sádzača“, ktorý pripravuje knihy do tlače. V tých rokoch sa práve rozhodoval o svojej budúcej profesii. Rozhodol sa, že sa vyučí za sadzača a bude robiť Biblie. Žiaľ, keď sa v roku 1951 vyučil, otcovu tlačiareň znárodnili a zlikvidovali. Išiel teda pracovať do tlačiarne v Bratislave, v ktorej práve v tom čase zriaďovali sádzacie stroje na sadzbu matematických a chemických kníh. Hneď sa na túto veľmi náročnú prácu prihlásil, a takto ho Pán Boh ochránil od prípadnej ateistickej literatúry.

V otcovej tlačiarňi pracovala aj jeho budúca manželka, Alžbeta, ktorá tiež prijala Pána Ježíša ako osobného Spasiteľa. V roku 1955 vstúpili do manželského zväzku. Veľmi túžili mať deti, ale Pán Boh mal iné plány. Vlastné deti síce nemali, ale mali veľa detí v rámci rodiny, ktoré potrebovali ich službu lásky, aj materiálnu. Z milosti Božej mohli spolu slúžiť širokej rodine, zboru a ľuďom v susedstve. Ako manželia sa stali členmi zboru Bratskej jednoty baptistov v Bratislave na Vysokej ulici (neskôr na Palisádach), kde sa zapojili službou v spevokole, ktorého súčasťou boli 50 rokov.

Od obnovenia vydávania Rozsieváča v roku 1968 pracoval brat Lajko štyridsať rokov na technickej príprave Rozsieváča do tlače a zúčastňoval sa na redakčných radách, kde preživali požehnané chvíle s bratmi a sestrami z Čiech a zo Slovenska.

V období, keď sa kresťanská literatúra nemohla slobodne šíriť, vďaka bratovi kazateľovi Jánovi Kriškovi, ktorý sa dostal k písaciu stroju na noty, brat Lajko pripravil do tlače dva spevníky pre spevokoly – CHVÁLOSPEVY I a CHVÁLOSPEVY II (spolu 119 piesní).

Po štyridsiatich rokoch túžby z milosti Božej mohli spolu s manželkou od prvého dňa dôchodku (1. 7. 1991) až do roku 2021 pripravovať Biblie do tlače. Prvé, čo robili, bol Nový zákon pre Gedeonov, ktorý bol vytlačený v náklade 100 000 kusov. Za 29 rokov pripravili pre Slovenskú biblickú spoločnosť asi 30 rôznych veľkostí a rôzne preklady celých Biblií a Nových zmlúv. Zúčastnil sa aj na preklade Ekumenického vydania Novej zmluvy.

Okrem toho širili Božiu zvest' aj prípravou sadzby okolo tristo kresťanských kníh a brožúr pre Misijnú spoločnosť evanjelia Ježíša Krista a pre ďalšie kresťanské vydavateľstvá. Dvadsať rokov pripravovali každodenné čítanie „Chlieb náš každodenný“ pre kresťanské vydavateľstvo Network Slovakia n.o. Sedem desaťročí nemal brat Lajko problém učiť sa pracovať na rôznych strojoch a počítačových softvéroch.

Vždy o sebe s manželkou hovorili: „Sme dvaja veľmi šťastní ľudia, lebo sme do života vkročili pod Božím vedením a toto láskavé Božie vedenie cítime až doteraz.“ Bolo to tak až do 14. júna 2024, keď si brata Lajka Pán Boh náhle, v požehnanom veku 92 rokov, zobral k sebe do večného nebeského domova. Tam je už v prítomnosti Toho, komu zveril svoj život, komu slúžil a kto bol jeho životným šťastím.

(Zo životopisu uverejneného v časopise Rozsieváč č. 7-8/2021 vybrala A. Balážová.)

VĎAČNOSŤ „Päť ráz mi dali Židia naložiť tridsaťdeväť rán korbáčom na holý chrbát, trikrát ma zbili palicami, raz dokonca kameňovali. Trikrát som zažil strokotanie lode a z toho raz som noc a deň strávil vo vlnách mora. Často som bol na cestách – ohrozovaný rozvodnenými riekami, lupičmi, vlastnými súkmeňovcami i pohanmi“ (2 K 11, 24 – 30).

Nepros Boha, aby ti dal ľahšie bremeno; popros ho, aby posilnil tvoje ramená, aby si uniesol ťažšie bremeno (Bob Jones).

Prečo?

„Prečo mám toľko problémov? Prečo je moje bremeno také ťažké?“ Buchla som dverami do spálne a hodila sa na posteľ. Zavrela som na chvíľu oči, zakryla si uši a snažila sa na chvíľu vypnúť. „Ach, Bože,“ plakala som, „tak rada by som zaspala, zaspala navždy a nikdy už nevstala! Už mám všetkého dost. Ty predsa vidíš, aké to mám ťažké; aké strašné bremeno musím vliecť na chrbte. Jednoducho už ďalej nevládzem.“ „Nepovedal som ti, že všetky svoje problémy máš hodiť na moje plecia, pretože ja sa o teba postarám? Moje bremeno je predsa ľahké.“ „Viem, že si to povedal. Ale prečo je moje bremeno také ťažké?“

„Dieťa moje, každý človek na tomto svete musí niesť svoje bremeno. Chcela by si vyskúšať iné bremeno?“ „A môžem?“

Ukázal na niekoľko bremien, ktoré ležali pri jeho nohách. „Môžeš skúsiť hociktoré z týchto.“

Všetky sa zdali byť rovnako veľké. Ale každé malo štítok s menom.

„Tam je Jarkino,“ povedala som. Jarka bola vydatá za bohatého podnikateľa. Mohla si dovoliť takmer všetko. Svoje tri dcéry obliekala podľa najnovšej módy. Niekedy ma vzala na ich BMW do zboru, keď bolo naše auto pokazené.

„Môžem vyskúšať jej bremeno?“ Aké je asi ťažké? rozmyšľala som.

Ježiš mi vzal z pliec moje bremeno a naložil mi Jarkino. Pod jeho ťarchou som klesla na kolená. „Ach, len toto nie!“ skríkla som. „Čo je tam také ťažké?“ „Pozri sa dnu.“

Otvorila som a nakukla dovnútra. Uvidela som tam svokru a počula som, ako hovorí: „Jarka, ty nikdy nebudeš dobrou manželkou pre môjho syna. Nikdy sa s tebou nemal oženiť. Si hroznou matkou mojich vnúčat...“ Potom sa tam objavila Danka, Jarkina najmladšia dcéra. Hlavu mala obviazanú pre nespočetné poranenia, ktoré utrpela pri epileptickom záchvate. Treťou postavou bol Jarkin brat. Bral drogy a bol odsúdený za smrť jedného policajta. „Už chápem, prečo je jej bremeno také ťažké, Pane. Ale ako to, že ona ho tak statočne nesie a ešte pomáha aj iným? Tomu nerozumiem...“

„Chceš vyskúšať ešte nejaké iné bremeno?“ spýtal sa ma Pán Ježiš.

Skúsila som viaceré. Katkino bolo ťažké, pretože vychováva štyroch malých chlapcov bez otca. Aj Vierkino bolo ťažké, pretože v detstve bola sexuálne zneužívaná a v manželstve ju zasa citovo vydieral manžel. Keď som vyskúšala Olgino, nedokázala som ho ani zdvihnúť. Vedela som, že by som tam našla artritídu, starobu, prácu na plný úväzok a milovaného manžela v nemocnici.

„Všetky sú také ťažké, Pane,“ povedala som. „Vezmem si naspäť to moje.“ Keď som teraz zdvihla dôverne známe bremeno, zdalo sa mi ľahšie ako ostatné. „Pozrime sa dnu“, navrhol.

„To nie je dobrý nápad.“ „Prečo?“ „Je tam veľa haraburdia.“ „Dovoľ mi pozrieť sa tam.“

Tón jeho hlasu ma prinútil batoh otvoriť. Vybral z neho kameň. „Povedz mi niečo o ňom.“

„Pane, veď vieš. To sú peniaze. Viem, že netrpíme núdzu ako ľudia v niektorých krajinách, ani ako bezdomovci. Ale nemáme nijaké poistenie. Keď deti ochorejú, nie vždy si môžeme dovoliť ísť s nimi k lekárovi. Nikdy neboli u zubára. A už ma nebaví stále im obliekať obnosené šatstvo.“ „Dieťa moje, postarám sa o všetky tvoje potreby... aj o potreby tvojich detí. Dal som im zdravie. Naučím ich, že drahé oblečenie neurobí človeka v mojich očiach ani vzácnejším, ani drahším.“ Potom sa pozrel na postavu malého chlapca a spýtal sa: „A čo toto?“

„Andrej...“ Zvesila som hlavu, preto že som sa hanbila za to, že môj syn je mi bremenom. „Pane, je taký hyperaktívny. Nie je taký pokojný ako druhí dvaja. Som z neho veľmi unavená. Vždy niečo vyparati. Niekto si môže myslieť, že ho týram. Stále naň kričím. Bojím sa, že jedného dňa mu naozaj ublížim...“ „Dcéra moja, povedal, „ak mi budeš dôverovať, dám ti novú silu. Ak mi dovoľíš, aby som ťa naplnil svojím Duchom, dám ti potrebnú trpezlivosť.“ Potom vzal z môjho bremena ešte malé okruhlíky. „Áno, Pane,“ povedala som s povzdychom. „Sú malé, ale dôležité. Nenávidím svoje vlasy. Sú také riedke, že si ich nedokážem nijako upraviť. Nemôžem si obliecť nič pekné. Som tučná a nedokážem schudnúť. Všetky šaty, ktoré mám, sú strašné. Nenávidím to, ako vyzerám!“ „Dieťa moje, ľudia hľadajú na tvoju zovňajšok, ale ja sa pozerám na tvoje srdce. Spolu so mnou sa ti určite podarí schudnúť. Tvoja krása by však nemala prameniť z toho, ako vyzeráš navonok, ale z tvojho vnútra. Krása jemného a tichého ducha má v mojich očiach veľkú cenu.“ Moje bremeno sa mi zrazu zdalo ľahšie ako predtým. „Hádam si s tým už poradím,“ povedala som.

„Ešte tam niečo je,“ povedal. „Podaj mi ten posledný kamienok.“ „Ach, to mi nemusíš brať. S tým si poradím.“ „Len mi ho podaj.“ Tón jeho hlasu ma opäť prinútil. Vystrel ruku. Po prvýkrát som si všimla na nej strašnú ranu. „Ale, Pane, tento kamienok je taký odporný, taký hnusný, taký... Pane, čo sa ti stalo na rukách? Sú také zjazvené!“ Už som nemyšlela na svoje bremeno. Prvýkrát v živote som zatúžila pozrieť sa mu do tváre. Aj na čele mal drobné jazvy, akoby ho niekto dopichal trními.

„Pane, čo sa ti to stalo?“ zašepkala som. Jeho milujúce oči prenikli až do môjho srdca.

„Dcéra moja, veď ty to vieš. Podaj mi ten kamienok. Patri mne. Kúpil som si ho.“

„Ako?“ „Svojou krvou.“ „Ale prečo, Pane?“ „Pretože ťa milujem večnou láskou. Daj mi ho.“

Položila som špinavý kamienok do jeho poranených dlaní. Bola v ňom všetka špina a zloba môjho života – moja pýcha, moje sebecko, depresie, ktoré ma neprestajne mučili. „A teraz sa vráť späť. Budem vždy pri tebe. Keď ťa bude niečo trápiť, zavolaj na mňa a ja ti pomôžem. Ukážem ti to, čo si teraz ani nedokážeš predstaviť.“ „Dobre, Pane, zavolám ťa,“ a vystrela som ruku, že si vezmem svoje bremeno. „Ak chceš, môžeš ho tu nechať. Vidíš všetky tie bremená? Tí ľudia ich nechali pri mojich nohách – Jarka, Katka, Vierka, Olga... Keď ho tu tiež necháš, pomôžem ti ho niesť. Zapamätaj si – moje bremeno je ľahké!“ Keď som odchádzala, počula som, ako šepká: „Nikdy ťa nenechám, ani neopustím.“ Moje vnútro naplnil nepredstaviteľný pokoj.

Ďakujem ti, Pane Ježišu, že môžem zložiť svoje bremená pri Tvojich nohách, ďakujem Ti, že mi ich pomáhaš niesť, ďakujem Ti, že mi dávaš pokoj a silu do každého nového dňa.

ZMENA KLÍMY ZASAHUJE MILIÓNY ĽUDÍ

„Keď som bol mladý, jedna vec bola nesporne istá: počasie nemôžeme zmeniť. Teraz sa ukazuje, že kým moja mladá myseľ vstrebovala túto „pravdu“, počasie sa už menilo, a to kvôli mne a mne podobným,“ hovorí správca Nadácie Integra Allan Bussard vo svojom príspevku v štúdiu medzinárodného združenia Aliancie Integral, ktorého súčasťou je aj Nadácia Integra. Štúdia sa zaoberá príčinami dlhotrvajúcich humanitárnych kríz. Jednou z nich je aj zmena klímy.

Len v Etiópii, kde Nadácia Integra pôsobí, trpí 21,4 milióna ľudí okrem konfliktov aj klimatickou krízou. Situáciu v oblasti pozná Allan veľmi dobre, keďže sa tam vracia a sleduje osudy farmárov.

Klimatické prepojenie

Vplyv zmeny klímy na ľudí zo zraniteľných oblastí je citelný už teraz, keďže spôsobuje straty domovov, živobytia a miliónov životov. Napriek tomu sa o týchto dôsledkoch často hovorí, akoby boli ešte roky vzdialené. Prečo sa prehliadajú? Jedna z odpovedí môže spočívať v našej neschopnosti prepojiť si súvislosti.

„Vyrastal som v západnej Kanade, kde mínus 40 stupňov bolo dobrou správou; dôvodom na zrušenie vyučovania. Pred obchodmi a pracoviskami sa nechávali zapnuté motory v autách, pretože benzín bol lacný a motory áut mohli zamrznúť. Nikomu nenapadlo, že naše zvyky už menia klímu a prehľbujú chudobu v ďalekej Afrike,“ spomína si Allan Bussard.

Narastajúci hlad a úmrtia

„Teraz, o desaťročia neskôr, si to viac uvedomujem. Ale zvyky sa ťažko menia. Pre mnohých ľudí v mojej demografickej skupine je jednoduchšie popierať realitu ako meniť zvyky. Sú ľudia, ktorí tvrdia, že krajiny môžu žiť izolovaným životom, neovplyvňovať ani sa nenechať ovplyvňovať tým, čo sa deje inde. Ale klíma ich argumenty nepočúva. Predstierať, že stúpajúca hladina mora nezaplaví moje brehy alebo že otepľovanie nezapáli moje lesy, je byť ako novodobý kráľ Knut, ktorý verí, že dokáže zadržať príliv,“ uvádza ďalej v štúdiu správca nadácie.

Svetová banka uvádza, že vplyv zmeny klímy najintenzívnejšie pociťujú najchudobnejšie a najzraniteľnejšie komunity, najmä tie, ktoré žijú v nestabilných a konfliktmi postihnutých oblastiach. Medzinárodný menový fond odhaduje, že v prípade scenára s vysokými emisiami by sa počet úmrtí v dôsledku konfliktov mohol v nestabilných krajinách do roku 2060 zvýšiť o takmer 10 percent a že zmena klímy do roku 2060 môže spôsobiť hladomor ďalších 50 miliónov ľudí v nestabilných krajinách.

Počasia ako lotéria

Ako si Allan Bussard ďalej spomína, v Nadácii Integra pred 15 rokmi začali pracovať na hodnotových reťazcoch v poľnohospodárstve vo východnej Afrike

integra

a dozvedeli sa, kedy prichádzajú dlhé a krátke dažde. Generácie poľnohospodárov prechádzali rytmom svojho roka s týmito určenými ukazovateľmi. „Teraz, keď sa ich opýtame, kedy očakávajú dažde, pokrčia plecami smerom k Bohu alebo možno k osudu,“ spomína. To, kedy sa má sadiť a či sa bude žať, sa zmenilo zo spravodlivej istoty na krutú lotériu.

Takže kruh sa uzatvára. Opäť platí, že počasie sa nedá zmeniť. Alebo presnejšie povedané, farmári vo východnej Afrike, ktorých sa zmena klímy bytostne dotýka, nemôžu zmeniť počasie. Ako by mohli, keď zmenu počasia nespôsobili oni? A zatiaľ čo extrémny počasie sú čoraz častejšie, vo východnej Afrike narastá počet zanedbaných humanitárnych kríz.

Káva prehráva boj

Opakované cesty Nadácie Integra do oblastí, kde sa pestuje káva v Etiópii, prinášajú určitý smútok. Káva arabica, ktorú v Etiópii objavili pred tisícročím, prehráva boj s globálnym otepľovaním. To by malo byť znepokojivé aj pre tých, ktorí kávu nepijú, pretože živobytie viac ako 20 miliónov etiópskych rodín závisí od pestovania kávy. Je nepochybné, že klimatické zmeny sa týkajú nielen kávy. Neistota, dlhy, podvýživa, migrácia, násilie, choroby, kriminalita, chudoba... to všetko nasleduje po stopách neúprosnych prírodných síl.

Pestovateľ kávy na etiópskej vysočine teda nemôže ovplyvniť zmenu klímy. Ale skôr než sa s povzdychom vzdáme, musíme prevziať zodpovednosť ako generácia, možno jediná generácia, možno posledná generácia, ktorá skutočne môže zmeniť počasie.

Staňte sa aj vy súčasťou zmeny!

Nadácia Integra pôsobí v Etiópii, kde zmena klímy postihuje milióny ľudí. Pridajte sa k nám a pomáhajte meniť životy tých, ktorí to najviac potrebujú.

WWW.INTEGRA.SK

Seznamka Noemi

je tady od roku 2002 již 22 let pro Vás – pro nezadané křesťany, kteří hledají svého životního partnera. Je pro ty, kdo – řečeno slovy Bible – hledají manžela/manželku od Hospodina. Noemka je pro všechny upřímně věřící, obrácené, znovuzrozené křesťany z různých církví v České a Slovenské republice. Pro ty, kdo věří v Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele a následují ho – pozvali Ježíše do svého srdce, dali svůj život Bohu a chtějí hledat a naplňovat Boží plány, tj. Boží vůli pro svůj život.

Noemi
stránky pro
nezadaných křesťanův

www.noemka.com
info@noemka.com

Tel./SMS
+420 777 222 877

ABRAHÁM

Čuj, otec pútnikov, staručký Abrahám:
na tvojej púti dnes v duchu ťa vyhladám.

Praotec Hebrejov, večný vzor veriacich,
pútnikov údel som od teba podedil.

Môj Ur bol Kondoroš, nie v kraji Sumerov,
iba hen v Maďarsku, vo vlasti praotcov.

Aj moja palica celá sa zodrala,
zo zboru do zboru, tam, kde som slúžieval.

Bezmedznú, poslušnú vernosť, čo ty si mal,
do konca života rád by som zachoval.

Veď si neľutoval syna dať za obeť.
Málo len chýbalo, že tam nedokonal.

Obetovať syna nikoho neláka –
v duchu si dopredu oplakal Izáka,

na tvrdom kameni oltáru Morija,
keď si svoj ostrý nôž namieril do syna.

Pán Boh sám zachoval ti syna Izáka,
ruku ti zastavil. „Stačilo! Uznám ťa.“

*

Po rokoch pútnictva, na sklonku života
kriticky zvažujem, čo som (ne)vykonal.

Ale ty, Abrahám, vzorom mi zostávaš,
bo tvoja poslušnosť vieru mi povznáša.

Nohy mi zoslabli, hlavu už ťažkú mám,
končím už svoju púť, hore len pozerám –

až ma Pán zavolá v nebeský Kanaán.

Pavel Kondač

21. ročník konferencie seniorov

2. list Petrov : Ale vzrastajte v milosti a poznávaní nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista.

BUDUJME ZDRAVÉ VZŤAHY V RODINÁCH A V ZBOROCH

Na tému poslúži brat kazateľ Alexander Barkóci z Komárna

11.9.2024

- 14.9.2024

REZERVÁCIE
info@rackova.sk
0903 501 852
ing. Anna Trnavská

3 - DŇOVÝ POBYT 102 €

STREDA

Začíname obedom o 13,00
14,00 - 16,00 registrácia
16,00 IN v Ugande
18,00 večera
19,00 chvály, svedectvá, súťaž

ŠTVRTOK

VÝLET DO
VYSOKÝCH
TATIER
kapela NÁDEJ

PIATOK

Téma konferencie
9,00 - 11,30
16,00 - 17,30
19,00 - večer otázok

SOBOTA

Téma konferencie
9,00 - 12,00
končíme obedom